

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ἑβδομος

Συνδρομή ἑτησια: Ἑν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζονται ἀπὸ
1 Ἰανουαρίου ἐκαστοῦ ἔτους καὶ εἶναι ἑτησιαί.— Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταθμοῦ, 6.

27 Μαΐου 1879

ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΗΣ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΣΠΕΤΣΩΝ

ἐπὶ Καποδιστρίου.

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Παύλου Λάμπρου]

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

ἐν ἡμέραις ὀγδοήκοντα.

[Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν.—Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Συνολικαὶ σφ. παλ. 306.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'.

Καθ' ὃ δὲν ἰσχύει τοῦ Πονηρίδου ἡ λογικὴ.
Ἡ ἀμαξοστοιχία, καταλιποῦσα τὴν μεγάλην Ἀλμυρὰν Αἰμνὴν καὶ τὸν σταθμὸν τοῦ Ὀυρδεν, ἐτράπη ἐπὶ μίαν ὥραν πρὸς βορρᾶν, μέχρι τοῦ ποταμοῦ Βέβερ, διανύσασα ἑνεακόσια σχεδὸν μίλια ἀπὸ τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου. Ἐκεῖθεν δὲ ἀνέλαθε τὴν πρὸς ἀνατολὰς διεύθυνσιν διὰ τοῦ πολυσχιδοῦς ὄγκου τῶν ὄρεων Βάχσατς. Κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἐδάφους, τὸ περιλαμβανόμενον μεταξὺ τῶν ὄρεων τούτων καὶ τῶν κυρίως βραχυδῶν ὄρεων, οἱ ἀμερικανοὶ μηχανικοὶ ἐπάλαισαν κατὰ τῶν σπουδαιοτάτων δυσχερειῶν, τούτου δ' ἕνεκα κατὰ τὸ διάστημα ἐκεῖνο ἢ ἐπιχορήγησις τῆς κυβερνήσεως ἐσθασε τὰς τεσσαρακοντακτῶν χιλιάδας ταλλήρων κατὰ μίλιον, ἐνῶ ἐπὶ τῆς πεδιάδος περιωρίζεται εἰς δεκαεξὶ χιλιάδας. Ἄλλ' οἱ μηχανικοὶ, ὡς προεῖπμεν, δὲν ἐβίασαν τὴν φύσιν τὴν ἐπονηρεύθησαν μόνον, περικάμπτοντες τὰς δυσχερείας, καί, ὅπως φθάσωσιν εἰς τὴν μεγάλην κοιλάδα, μίαν μόνην καθ' ὅλον τὸ μήκος τοῦ σιδηροδρόμου διετρώπησαν σύριγγα, μήκους δεκατεσσάρων χιλιάδων ποδῶν.

Πρὸς τὴν Ἀλμυρὰν Αἰμνὴν εἶχε φθάσει τῶς

ἡ γραμμὴ τὸ μέγιστον αὐτῆς ὕψος. Ἐκεῖθεν δὲ, διαγράφουσα μακρὰν καμπήν, κατήρχετο πρὸς τὴν κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Βίτερ, καὶ ἀνέβαινε πάλιν εἰς τὸ σημεῖον τῆς διανομῆς τῶν ὑδάτων μεταξὺ Ἀτλαντικοῦ καὶ Εἰρηνικοῦ. Κατὰ τὴν ὄρεινὴν ἐκείνην χώραν πολλοὶ ἦσαν οἱ ποταμοί, καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία διέβη ἐπὶ μικρῶν γεφυρῶν τὸν Μούδου, τὸν Γερὴν, καὶ ἄλλους. Τοῦ Πονηρίδου ἡ ἀνυπομονησία ἤρξανε, καθ' ὅσον τὸ τέλος προσήγγιζε, καὶ ὁ Φίξ δ' ἐπίσης μεγάλως ἐπεθύμει νὰ ἐξέλθῃ ὅσον τάχιστα τῆς δυσκόλου ἐκείνης χώρας. Ἐροθεῖτο τὰς βραδύτητας, τὰ ἔκτακτα, καὶ ἔσπευδε μᾶλλον καὶ τοῦ Φόγ αὐτοῦ νὰ πατήσῃ τὸ ἀγγλικὸν ἔδαφος.

Τὴν δεκάτην ὥραν τῆς ἑσπέρας ἡ ἀμαξοστοιχία ἔστη εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Φόρτ-Βρίτζερ, ὃν ἀμέσως σχεδὸν κατέλιπε, καὶ μετὰ εἴκοσι μίλια εἰσῆρχετο εἰς τὸ κράτος τοῦ Οὐόρμιγγ—τὴν παλαιὰν Δακόταν,—παρakoλουθοῦσα τὴν κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Βίτερ, ὅθεν ἐκρέουσιν οἱ πλεῖστοι τῶν διαβρεχόντων τὸ Κολοράδον ποταμῶν.

Τὴν ἐπαύριον, 7 Δεκεμβρίου, ἐσταμάτησαν οἱ ὁδοιπόροι ἐπὶ ἐν τέταρτον εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ ποταμοῦ Γερὴν. Ἡ χιών εἶχε πέσει ἄφθονος διαρκούσης τῆς νυκτός, ἀλλ' ἦτο ἀνάμικτος μετὰ βροχῆς καὶ σχεδὸν ἀναλελυμένη, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πορείαν τοῦ ζεύγματος. Οὐχ ἦττον ὅμως ἡ κακοκαιρία ἀνησύχησε τὸν Πονηρίδην, διότι ἡ συσσώρευσις τῶν χιόνων ἠδύνατο νὰ παρακωλύσῃ τοὺς τροχοὺς τῶν ἀμαξῶν, καὶ νὰ βραδύνῃ τὴν ὁδοιπορίαν.

— Τί τοῦ ἦλθε τοῦ αὐθέντου μου, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, νὰ ταξειδεύσῃ χειμῶνα! Δὲν ἐπερίμενε τὴν ἀνοιξιν, νὰ μὴν ἔχη κἀνένα φόβον;

Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀγαθὸς νέος ἀνησύχει ἕνεκα τῆς καταστάσεως τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ βαρέος χειμῶνος, ἡ κ. Ἄσπυρ ἠσθιάνετο πολὺ ζωηροτέρους φόβους, προσερχομένους ἐκ πάντῃ διαφόρου ἀφορμῆς.

Ὁδοιπόροι τινὲς, ἐπιβάντες τῶν ἀμαξῶν, περιεπάτουν ἐπὶ τοῦ κρηπιδώματος τοῦ σταθμοῦ, ἀναμένοντες τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀμαξοστοιχίας. Μεταξὺ δ' αὐτῶν ἀνεγνώρισεν ἡ νεαρὰ γυνὴ διὰ τῆς ὕψους τὸν συνταγματάρχην Στάμπ Πρόκτορ, τὸν ἀμερικανὸν ἐκεῖνον, ὅστις τοσοῦτον βραχέως εἶχε προσενηχθῆ πρὸς τὸν Φιλέαν

Φόγ κατά την πολιτικήν συνάθροισιν τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου. Ἡ κ. Ἀουδά, μὴ θέλουσα νὰ φανῆ, ἀπεσύρθη πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀλλὰ βαθυτάτην ἠσθάνθη συγκίνεσιν.

Ἡσθάνετο ἤδη μεγίστην προσήλωσιν πρὸς τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὅστις, ὅσον ψυχρὸς καὶ ἀνῆτο, παρεῖχεν αὐτῇ καθ' ἐκάστην μεγάλην ἀφοσιώσεως δείγματα. Δὲν κατενόει βεβαίως πᾶσαν τὴν βαθύτητα τοῦ αἰσθήματος, ὅπερ τῇ ἐνέπνεεν ὁ σωτὴρ τῆς, καὶ τὸ ἀπεκάλει ἔτι εὐγνωμοσύνην, ἐνῶ ἦτο ἄλλο τι τρυφερότερον. Συνεστάλη ἐπομένως ἡ καρδία τῆς, ὅτε ἀνεγνώρισε τὸν βάναισον ἐκεῖνον ἄνθρωπον, παρ' οὗ ὁ κ. Φόγ ἐσκόπει θάπτων ἢ βράδιον νὰ ζητήσῃ λόγον τῆς διαγωγῆς του. Ἡ τύχη προδήλως, διελογίσθη, ἔφερον εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν ἐκείνην τὸν συνταγματάρχην Πρόκτορ, ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε ἔπρεπεν ἐκ παντὸς τρόπου νὰ μὴ παρατηρήσῃ αὐτὸν ὁ κ. Φόγ.

Ἄμα ὡς ἐκίνησεν ἡ ἀμαξοστοιχία ἡ κ. Ἀουδά ὠφελήθεισα τοῦ στιγμιαίου ὕπνου τοῦ κ. Φόγ, ἀνεκοίνωσε τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸν Φιξ καὶ εἰς τὸν Πονηρίδην.

— Εἶνε μαζὺ μας αὐτὸς ὁ Πρόκτορ! ἀνέκραξεν ὁ Φιξ. Ἀδιάφορον! Ἦσυχάσατε, κυρία. Ἐγὼ ἔχω λογαριασμὸν μαζὺ του προτῆτερα ἀπὸ τὸν κ. Φόγ. Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ἐγὼ, νομίζω, προσεβλήθην περισσότερον!

— Ἐννοιά σας, προσέθηκεν ὁ Πονηρίδης, ἐγὼ τὸν συγυρίζω καὶ ἄς ἦνε καὶ συνταγματάρχης.

— Κύριε Φιξ, ὑπέλαβεν ἡ κ. Ἀουδά, ὁ κ. Φόγ δὲν θ' ἀφήσῃ κανένα ν' ἀναλάβῃ τὴν ἱκανοποίησιν του. Εἶνε ἱκανός, καθὼς τὸ εἶπε, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἀμερικὴν διὰ νὰ ἐπανεύρῃ τὸν ὑβριστὴν του. Ἄν λοιπὸν ἴδῃ τὸν συνταγματάρχην Πρόκτορ, δὲν θὰ κατορθώσωμεν νὰ ἐμποδίσωμεν μονομαχίαν, ἣτις δύναται νὰ ἔχῃ δυσάρεστα ἀποτελέσματα. Ὡστε πρέπει νὰ μὴ τὸν ἴδῃ.

— Ἐχετε δίκαιον, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Φιξ. ἡ μονομαχία ἤμπορεῖ νὰ καταστρέψῃ τὰ πάντα. Εἶτε νικήσῃ εἶτε νικηθῇ, ὁ κ. Φόγ θ' ἀργοπορήσῃ, καὶ...

— Καὶ οἱ κύριοι τοῦ Ἀναμορφωτικοῦ Συλλόγου, προσέθηκεν ὁ Πονηρίδης, θὰ τὸ καταχαροῦν. Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας θὰ ἦμεθα εἰς Νέαν Ὑόρκην ἂν κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ αὐθέντης μου δὲν ἐξέλθῃ τῆς ἀμάξης, εἶνε ἐλπίς ὅτι ἡ τύχη δὲν θὰ φέρῃ ἐμπρὸς του τὸν κατηραμένον αὐτὸν Ἀμερικανόν, πού νὰ τὸν ἴδῃ. — Ἦσυχάσατε, κ' ἡμεῖς θὰ τὸν ἐμποδίσωμεν.

Ὁ διάλογος διεκόπη, διότι ὁ κ. Φόγ ἐξύπνησε καὶ ἐθεώρει τὴν πεδιάδα διὰ τῶν διαστικτῶν ὑέλων τῆς ἀμάξης. Βραδυτέρον ὅμως, χωρὶς ν' ἀκούσῃ αὐτὸν ὁ κύριός του ἢ ἡ κυρία Ἀουδά, ὁ Πονηρίδης, εἶπεν εἰς τὸν ἀστυνομικὸν ἐπιθεωρητήν:

— Ὁ ἀξιομαχίαις πραγματικῶς, δι' αὐτόν;
— Ὁ ἀξιομαχίαις ἡμποροῦν διὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρωζωντανὸν εἰς τὴν Εὐρώπην! ἀπήντησεν ἀπλῶς ὁ Φιξ, ἐμφαίνων διὰ τοῦ ἤθους του ἀκατάβλητον θέλησιν.

Ὁ Πονηρίδης ἠσθάνθη φρικίασιν διατρέχουσαν τὸ σῶμά του, ἀλλ' αἱ περὶ τοῦ κυρίου του πεποιθήσεις αὐτοῦ οὐδόλως μετεβλήθησαν.

Τίνι τρόπῳ ὅμως ἠδύνατο νὰ κρατηθῇ ὁ κ. Φόγ ἐντὸς τῆς ἀμάξης του, ὅπως προληφθῇ πᾶσα συνάντησις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ συνταγματάρχου; Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο δύσκολον, διότι ὁ εὐπατριδὴς ἦτο καθιστικὸς καὶ φύσει ἀπεριεργός. Ὅπως δὴ ποτε ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἐνόμισεν ὅτι εἶρε τὸ μέσον, διότι μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἀπετάθη εἰς τὸν κ. Φόγ, λέγων:

— Τί ἀργά περνᾷ, κύριε, ὁ καιρὸς εἰς τὸν σιδηροδρόμον.

— Ἀλήθεια, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ἀλλὰ περνᾷ ὅπως δὴ ποτε.

— Εἰς τὰ ἀτμόπλοια παίζετε συνήθως οὕτως;

— Ναί, ἀλλ' ἐδῶ εἶνε δύσκολον οὔτε χαρτιὰ ἔχω, οὔτε συμπαίκτηρας.

— Ὡ! ὑπέλαβεν ὁ Φιξ, ὅσον διὰ χαρτιὰ εὐρίσκομεν ν' ἀγοράσωμεν, διότι εἰς τὰς ἀμερικανικὰς ἀμάξας πωλοῦν ἀπ' ὅλα. Ὡς πρὸς τοὺς συμπαίκτηρας, ἂν τυχὸν ἢ κυρία...

— Βεβαίως, κύριε, ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ νεαρά γυνὴ, γνωρίζω οὕτω, διότι ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἀγγλικῆς ἀνατροφῆς.

— Τὸ κατ' ἐμέ, νομίζω ὅτι παίζω κάπως καλὰ. Ἦμποροῦμεν λοιπὸν ἡμεῖς οἱ τρεῖς, μετέταρτον ἄψυχον...

— Ὅπως θέλετε, κύριε, ὑπέλαβεν ὁ Φιλέας Φόγ, κατηχηριστήμενος ὅτι ἐπανελάμβανε τὸ ἀγαπητόν του παιγνίδιον, ἔστω καὶ ἐν σιδηροδρόμῳ.

Ὁ Πονηρίδης ἀπεστάλη εἰς ἀναζήτησιν τοῦ οἰκονόμου, καὶ ἐπανῆλθε μετὰ μικρόν, φέρων δύο δέσμας παιγνιοχάρτων, σήμαντρα καὶ τραπέζια κεκαλυμμένα δι' ἐριούχου. Οὐδὲν ἔλειπε, καὶ τὸ παίγιον ἤρχισεν. Ἡ μὲν κ. Ἀουδά ἐπαίζεν ἀρκετὰ καλῶς, καὶ ἤκουσε μάλιστα ἐπὶ τούτῳ φιλόφρονάς τινας λόγους παρὰ τοῦ αὐστηροῦ Φιλέα Φόγ. Ὁ δὲ ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἦτο πρώτης δυνάμειος παίκτης καὶ ἀξίος ἀντίπαλος τοῦ εὐπατριδου.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Πονηρίδης καθ' ἑαυτόν, καλὰ τὸν ἔχομεν δὲν τὸ κουνεῖ πλέον.

Τὴν ἐνδεκάτην πρὸ μεσημβρίας ὥραν ἐφθασεν ἡ ἀμαξοστοιχία εἰς τὸ σημεῖον τῆς διανομῆς τῶν ὑδάτων πρὸς τοὺς δύο ὠκεανούς. Ἦτο δὲ τοῦτο τὸ Πάσ-Βρίτζερ, κείμενον εἰς ὕψος δικτακισχιλίων πεντακοσίων εἰκοσιτεσσάρων ποδῶν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, καὶ ἐν τῶν ὑψίστων σημείων τοῦ σιδηροδρόμου διὰ τῶν Βραχωδῶν ὄρεων. Μετὰ διακόσις περίπου μίλια ἐμελλον

τέλος οἱ ὁδοιπόροι νὰ καταβῶσιν εἰς τὰς μακρὰς ἐκείνας πεδιάδας, αἵτινες ἐκτείνονται μέχρι τοῦ Ἀτλαντικοῦ, καὶ ἄς ἡ φύσις κατέστησε τοσοῦτον προσφόρος εἰς κατασκευὴν σιδηροδρόμου.

Ἐπὶ τῆς πρὸς τὸν ἀτλαντικὸν κλιτύος ἀνεπτύσσοντο ἤδη τὰ πρῶτα ρεύματα, παραποτάμια ἢ ὑποπαραποτάμια τοῦ Βορείου Πλάττη. Ἄσπας δὲ ὁ πρὸς βορρᾶν καὶ ἀνατολὰς ὀρίζων ἐκαλύπτετο ὑπὸ τοῦ ἡμικυκλίου ἐκεῖνου περιφράγματος, ὅπερ ἀποτελεῖ ἡ βόρειος σειρὰ τῶν Βραχωδῶν ὄρεων, δεσποζομένη ὑπὸ τῆς ἀκρας κορυφῆς τοῦ Αραμῆ. Μεταξὺ τῆς καμπῆς ἐκείνης καὶ τοῦ σιδηροδρομοῦ ἐξετείνοντο εὐρεῖαι πεδιάδες, ἀφθόνως ὑπὸ ποταμῶν διχθρευόμεναι. Πρὸς δεξιὰν δὲ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ὑψοῦντο ἐπάλληλοι αἱ πρῶται κλιτύες τοῦ ὄρεινου ὄγκου, ὅστις στρογγυλοῦται πρὸς μεσημβρίαν μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἀρκανσᾶς, ἐνὸς τῶν μεγίστων ὑποτελῶν τοῦ Μισσουρή.

Τὴν μεσημβρίαν καὶ ἡμίσειαν οἱ ὁδοιπόροι διέβλεπον ἐπὶ στιγμὴν τὸ φρούριον Χάλλεκ, δεσπόζον τῆς χώρας ἐκείνης, μετὰ τινος δὲ ὥρας ἐμελλε νὰ τελειώσῃ ἡ τῶν βραχωδῶν ὄρεων διάβασις. Ὑπῆρχεν ἐπομένως ἐλπίς, ὅτι οὐδὲν δυσάρεστον ἤθελε συμβῆ εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν κατὰ τὴν δυσχερεῆ ἐκείνην δίοδον. Ἡ χιὼν δὲν ἐπιπτε πλέον, καὶ ὁ καιρὸς ἦν ψυχρὸς μὲν ἀλλὰ ζηρὸς. Ὅρεα μεγάλα, τρομάζοντα ἐκ τῆς ἀτμομηχανῆς, ἀφίπταντο μακρὰν, οὐδὲν δὲ σαρκόβορον, ἄρκτος ἢ λύκος, ἐφάνετο εἰς τὴν πεδιάδα. Ἡ περίξ χώρα ἦτο ἔρημος, ἀπέραντος καὶ γυμνή.

Μετὰ καλὸν πρόγευμα, περατωθὲν ἐντὸς αὐτῆς τῆς ἀμάξης, ὁ κ. Φόγ καὶ οἱ συμπαίκτηρές του εἶχον ἐπαναλάβῃ τὸ ἀτελειωτὸν αὐτῶν οὖιστ, ὅτε ὀξύτατοι ἠκούσθησαν συριγμοὶ καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία ἐστάθη.

Ὁ Πονηρίδης προσέβαλε τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ παραθύρου, ἀλλ' οὐδὲν εἶδε δικαιολογοῦν τὴν στάσιν, διότι οὐδεὶς σταθμὸς ἐφάνετο.

Ἡ κ. Ἀουδά καὶ ὁ Φιξ ἐφοβήθησαν ἐπὶ στιγμὴν, μὴ ὁ κ. Φόγ καταβῇ τῆς ἀμάξης. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἠρέσθη νὰ εἴπῃ εἰς τὸν ὑπνρέτην του:

— Κύτταξε, τί εἶνε.

Ὁ Πονηρίδης ὤρμησεν ἔξω, κατόπιν τεσσαράκοντα περίπου ὁδοιπόρων, ἐν οἷς καὶ ὁ συνταγματάρχης Στάμπ Πρόκτορ.

Ἡ ἀμαξοστοιχία εἶχε σταθῆ ἐνώπιον σημείου ἐρυθροῦ, ἀποκλείοντος τὴν ὁδόν. Ὁ μηχανικὸς δὲ καὶ ὁ ὀδηγὸς καταβάντες ἐφιλονείκουν ζωηρότατα μετὰ τινος ὁδοφύλακος, ὃν ὁ σταθμάρχης τοῦ προσεχῶς σταθμοῦ Μένισιν-Βάου, εἶχεν ἀποστείλει εἰς ὑπάντησιν τῆς ἀμαξοστοιχίας. Ἐπιβάται δὲ πολλοὶ εἶχον πλησιάσει καὶ μετῆχον τῆς φιλονεικίας, ἐν οἷς καὶ ὁ συνταγματάρχης Πρόκτορ, μεγαλοφρονῶν καὶ αὐθαδῶς χειρονομῶν.

Ὁ Πονηρίδης, προσελθὼν εἰς τὸν ὄμιλον, ἤκουσε τὸν ὁδοφύλακα λέγοντα:

— Ἀδύνατον νὰ περάσετε! Ἡ γέφυρα δὲν εἶνε εἰς κατάστασιν, καὶ θὰ συντριβῇ μετὰ τὸ βάρος τῆς ἀμαξοστοιχίας.

Ἡ περὶ τῆς ὁδοφύλακος γέφυρας ἦτο γέφυρα κρεμαστή, ζευγνύουσα χεῖμαρρον ἀπέχοντα ἐν περὶπου μίλιον τοῦ μέρους ὅπου εἶχε σταματήσει ἡ ἀμαξοστοιχία. Ἦτο δὲ, καθ' ἃ ἔλεγεν ὁ ὁδοφύλαξ, ἐτοιμὸς ὄχι, διότι πολλὰ τῶν ῥάβδων τῆς εἶχον θραυσθῆ, καὶ ἀδύνατον ἦτο ν' ἀποτολήσῃ τις τὴν διάβασίν τῆς. Οὐδεμίαν ἐπομένως ἔλεγεν ὑπερβολὴν ὁ ὁδοφύλαξ, ἀλλως δὲ, ὅταν οἱ ἀφρόντιδες Ἀμερικανοὶ φαίνονται φρόνιμοι, εἶνε παραφροσύνη νὰ μὴ τοὺς μιμῆται τις.

Ὁ Πονηρίδης, μὴ τολμῶν νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν κύριόν του, ἵνα τῷ ἀναγγεῖλῃ τὰ συμβαίνοντα, ἤκουε σφιγγῶν τοὺς ὀδόντας καὶ ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα.

— Μὰ τέλος πάντων, ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης Πρόκτορ, δὲν θὰ μείνωμεν ἐδῶ, ὑποθέτω, νὰ βιζώσωμεν εἰς τὸ χιόνι;

— Συνταγματάρχα, ἀπήντησεν ὁ ὀδηγός, ἐτηλεγράφησαν εἰς τὴν Ὁμάχαν διὰ νὰ ἔλθῃ ἄλλη ἀμαξοστοιχία, ἀλλὰ δὲν ἦνε πιθανὸν νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Μένισιν-Βάου πρὸ ἐξ ὥρων.

— Ἐξ ὥρων! ἀνέκραξεν ὁ Πονηρίδης.

— Βέβαια, ἀπήντησεν ὁ ὀδηγός. Ἐπειτα θὰ χρειασθῶμεν ὅπως δὴ ποτε τόσην ὥραν, διὰ νὰ ὑπάγωμεν πεζοὶ εἰς τὸν σταθμὸν.

— Πῶς, ἀφοῦ ἀπέχει μόνον ἐν μίλιον; παρετήρησεν εἰς τὸν ὁδοιπόρον.

— Ἐν μίλιον, μάλιστα, ἀλλ' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ποταμοῦ.

— Δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς, ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης, νὰ περάσῃ τὸν ποταμὸν μετὰ λέμβον;

— Ἀδύνατον. Ὁ ποταμὸς ἐξωγκώθη ἀπὸ τὰς βροχὰς καὶ ἐγένετο χεῖμαρρος, ὥστε θ' ἀναγκασθῶμεν νὰ κάμωμεν γύρον δώδεκα μιλίων πρὸς βορρᾶν, διὰ νὰ εὕρωμεν μέρος νὰ περάσωμεν πεζοί.

Ὁ συνταγματάρχης ἐξεργάγη εἰς βλασφημίας κατὰ τῆς ἐταιρίας καὶ τοῦ ὀδηγοῦ, ὁ δὲ Πονηρίδης ἐχοροστάτει, ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐκ τῆς ἀγανακτικῆς αἰτίας. Κατὰ τοῦ ὕλικου ἐκεῖνου ἐμποδίου οὐδὲν ἔσχον πλέον τὰ χαρτονομίσματα τοῦ κυρίου του.

Ἄλλως δὲ ἡ ἀγανάκτησις ἦτο γενικὴ μεταξὺ τῶν ὁδοιπόρων, οἵτινες, πλὴν τῆς βραδυτέρας ἡναγκαζόντο νὰ περιπατήσωσι δεκαπέντε περίπου μίλια ἐπὶ χιονοσκεπῶς πεδιάδος. Θόρυβος ἐπομένως, καὶ ἐκφωνήσεις καὶ κραυγαὶ γενικαί, αἵτινες θὰ προσεκάλουν βεβαίως τὴν προσοχὴν τοῦ κ. Φιλέα Φόγ, ἂν ὁ Ἀγγλος δὲν ἦτο προσκλωμένος εἰς τὸ παίγιδόν του.

Ὁ Πονηρίδης ἐντοσούτω ἦτο ἡναγκασμένος νὰ ἀνκοινώσῃ εἰς αὐτὸν τὰ διατρέγοντα, καὶ διεκλύετο ἤδη κεκυρῶς πρὸς τὴν ἀμάξην, ὅτε ὁ μηχαν...

χανικός της ἀμαξοστοιχίας, — ἀληθινὸς Ἀμερικανός, ὀνομαζόμενος Φόρστερ — εἶπε μεγαλοφώνως :

— Ἴσως ὅμως, κύριοι, ὑπάρχει μέσον νὰ περάσωμεν.

— Διὰ τῆς γεφύρας ; ἠρώτησεν εἰς τῶν ἐπιβατῶν.

— Διὰ τῆς γεφύρας.

— Μὲ τὴν ἀμαξοστοιχίαν μας ; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης.

— Μὲ τὴν ἀμαξοστοιχίαν μας.

Ἐπὶ τῆς σταθῆς κατέπινα τοὺς λόγους τοῦ μηχανικοῦ.

— Ἄλλ' ἢ γέφυρα εἶνε ἐτοιμόδρομος ! παρετήρησεν ὁ ὀδηγός.

— Ἀδιόφορον, ἀπεκρίθη ὁ Φόρστερ. Νομίζω, ὅτι ἂν ὀρμήσωμεν μὲ ὄλην τοῦ ἀτμοῦ τὴν δύναμιν, ἔχομεν πιθανότητα νὰ περάσωμεν.

— Διάβολε ! εἶπεν ὁ Πονηρίδης.

Ἀριθμὸς τις ὅμως ἑδοιπόρων ἐσαγηνεύθησαν πάραυτα ὑπὸ τῆς προτάσεως ἐκείνης, ἥτις ἤρσεν ἰδίως εἰς τὸν συνταγματάρχην Πρόκτορ. Ἡ ἐξημένη του κεφαλὴ ἔκρινε τὸ πρᾶγμα λίαν κατορθωτόν. Παρετήρησε δὲ μάλιστα, ὅτι μηχανικοί τινες εἶχον φαντασθῆ νὰ διαβαίνωσι τοὺς ποταμούς χωρὶς γεφύρας, ὑπερπηδῶντες αὐτοὺς διὰ συμπηγῶν καὶ αἰκινήτων ζευγμάτων, ἐλαστικῶν καὶ πάσης τοῦ ἀτμοῦ τῆς δυνάμεως, κ. λ. Ἐπὶ τέλος δὲ πάντες οἱ ἐνδιαφερόμενοι συνετάχθησαν εἰς τὴν γνώμην τοῦ μηχανικοῦ.

— Ἐχομεν πενήντα τοῖς ἑκατὸν πιθανότητα νὰ περάσωμεν.

— Ἐξήντα, ἔλεγεν ἄλλος.

— Ὁγδοῦντα, ὀγδοῦντα τοῖς ἑκατὸν !

Ἐπὶ τῆς σταθῆς ἀπέμενον ἐνεός, καίτοι ἦτο διατεθειμένος εἰς πᾶσαν ἀπόπειραν πρὸς διάβασιν τοῦ ποταμοῦ. Ἀλλὰ τὸ προτεινόμενον μέσον τῷ ἐφάνετο κάπως λίαν ἀμερικανικόν.

— Ἀλλ' εἶνε, διελογίσθη, καὶ κατὰ τι ἀπλοῦστερον, τὸ ὅποιον αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι οὐδὲ κἂν συλλογίζονται. Κύριε, εἶπε πρὸς τινὰ τῶν ἑδοιπόρων, τὸ μέσον τὸ ὅποιον προτείνει ὁ μηχανικός μου φαίνεται κάπως πολὺ τολμηρὸν, ἀλλὰ . . .

— Ὁγδοῦντα τοῖς ἑκατὸν πιθανότης ! ἀπάντησεν ὁ ἑδοιπόρος, καὶ τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα.

— Ἡξεύρω, ἀπάντησεν ὁ Πονηρίδης, ἀποτεινόμενος πρὸς ἄλλον κύριον, ἀλλ' ἀπλῆ τις σκέψις . . .

— Δὲν ἔχει σκέψιν . . . εἶνε περιττόν ! ἀπάντησεν ὁ Ἀμερικανός, πρὸς ὃν ἀπετείνετο, ὑψὼν τοὺς ὤμους, ἀφοῦ ὁ μηχανικός βεβαιώνει ὅτι θὰ περάσωμεν.

— Χωρὶς ἄλλο, παρετήρησεν ὁ ταλαίπωρος γάλλος, θὰ περάσωμεν βέβαια, ἀλλὰ θὰ ἦτον ἴσως φρονιμώτερον . . .

— Τί φρονιμώτερον ! ἀνεφώνησεν ὁ συνταγματάρχης Πρόκτορ, ὅστις ἀκούσας τὴν λέξιν ἐ-

κείνην κατὰ τύχην, ἀνεσκήρτησε. Δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ ! Ἔνωσθε ; δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ !

— Ἡξεύρω . . . ἐνωσθε . . . ἐπανελάμβανεν ὁ Πονηρίδης, μὴ κατορθῶν νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του, ἀλλὰ θὰ ἦτον, ἂν ὄχι φρονιμώτερον, ἀφοῦ ἡ λέξις σὰς πειράζει, φυσικώτερον ὅμως νά . . .

— Τί πρᾶγμα ; τί ; Τί φυσικώτερον πάλιν λέγει αὐτός ; ἀνεφώνησεν οἱ κύκλω περιηγηταί.

Ἐπὶ τῶν δὲν ἤξευρε πλέον πρὸς τίνα ν' ἀποταθῆ.

— Μήπως τυχὸν φοβήσθε ; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ συνταγματάρχης Πρόκτορ.

— Νὰ φοβηθῶ ; ἐγὼ ; ἀνεκράξεν ὁ Πονηρίδης. Πολὺ καλὰ λοιπόν. Ἐγὼ θὰ τοὺς δείξω, ὅτι ὑπάρχουν καὶ Γάλλοι Ἀμερικανοί.

— Εἰς τὰς ἀμάξας, κύριοι ! εἰς τὰς ἀμάξας, ἐφώνει ὁ ὀδηγός.

— Εἰς τὰς ἀμάξας, . . . μάλιστα . . . καὶ χωρὶς ἀναβολῆν ! ἐπανελάμβανεν ὁ Πονηρίδης ἄλλα κἀνεις δὲν θὰ μοῦ βγάλῃ ἀπὸ τὸν νοῦν, ὅτι φυσικώτερον ἦτο νὰ περάσωμεν πρῶτον ἡμεῖς οἱ ἐπιβάται, καὶ κατόπιν μας ἡ ἀμαξοστοιχία ! . . .

Οὐδεὶς ὅμως ἤκουσε τὴν ἐμφρονα ἐκείνην σκέψιν, οὐδὲ ἀνεγνώρισεν τὴν ἐπιτότητα τῆς.

Οἱ ἐπιβάται εἰσῆλθον πάλιν εἰς τὰς ἀμάξας τῶν, καὶ μετ' αὐτῶν ὁ Πονηρίδης, χωρὶς νὰ εἴπη τι περὶ τῶν διατρεξάντων. Οἱ δὲ παῖκται ἦσαν ἐντελῶς προσηλωμένοι εἰς τὸ αὐτῶν.

Ἡ ἀτμομηχανὴ ἐσύριζεν ὀξύτατα, ὃ δὲ μηχανικός ἀνατρέψας τὸν ἀτμόν, ἀνεπόδισε τὴν ἀμαξοστοιχίαν ἐπὶ ἐν σχεδὸν μίλιον, ὀπισθοδρομῶν ὡς πηδητῆς μέλλων νὰ ἐφορμήσῃ. Ἐἴτα, κατόπιν δευτέρου συριγμοῦ, ἤρξατο ἡ ἐπὶ τὰ πρόσω κινήσις, καὶ ταχυνθεῖσα βαθμηδόν, ἀπέκτησε μετ' ὀλίγον φοβερὰν τὴν ὀρμήν. Οὐδὲν πλέον ἤκούετο ἄλλο ἢ ὁ βρυχηθμὸς μόνος τῆς ἀτμομηχανῆς οἱ ἐμβολεῖς ἐπληκτον εἴκοσι κτύπους κατὰ δευτερόλεπτον, οἱ δὲ ἄζωνες τῶν τροχῶν ἐκάπνιζον ἐντὸς τῆς λιποδόκης τῶν. Ἡ σθάνετό τις, οὕτως εἶπεν, ὅτι τὸ ζεῦγμα ὀλόκληρον, διανύον ἑκατὸν μίλια τὴν ὥραν, δὲν ἐβάρυνε πλέον ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ἐλασμάτων. Ἡ ταχύτης ἐξήλειπε τὸ βάρος.

Καὶ οὕτως ἡ ἀμαξοστοιχία παρήλθε, καὶ παρήλθεν ὡς ἀστραπή. Ἡ γέφυρα οὐδ' ἐφάνη κἂν, τὸ δὲ ζεῦγμα ἐπήδησεν ἀληθῶς ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην, καὶ ὁ μηχανικός μόλις μετὰ πέντε μίλια πέραν τοῦ σταθμοῦ κατόρθωσε νὰ κρατήσῃ τὴν ἀφηνάσασαν μηχανήν του.

Μόλις ὅμως ἡ ἀμαξοστοιχία ὑπερέβη τὸν ποταμόν, καὶ ἡ γέφυρα, κατεστραμμένη πλέον, κατεκρημνίζετο καταγυδῶς ἐν τῷ χειμάρρῳ.

[Ἔσται συνέχεια.]

Ἐκ τῶν 36,896,000 Γάλλων 18,968,000 (ἤτοι 53 τ. 100) ἀσχολοῦνται περὶ τὴν γεωργίαν.

ΠΕΡΙ ΦΛΥΑΡΙΑΣ

Ἡ γλώσσα εἶνε τὸ εὐγενέστατον καὶ τὸ ἀγενέστατον τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ἡ γλώσσα καθίσταται ἐνίοτε τρομερώτερα καὶ αὐτῶν τῶν ὀνύχων, τῶν ὀδόντων καὶ τῶν κεράτων τῶν ἀγρίων θηρίων. Τὸ μικρὸν τοῦτο μέλος ἐκτελεῖ ἔργα μεγάλα, ὅπως μικρὸν πηδάλιον διοικεῖ μεγάλα πλοῖα, ἢ μικρὰ πυρὰ κατακαίει ἀπέραντον δάσος. Τοιαύτη πυρὰ εἶνε καὶ ἡ γλώσσα, ὅταν μάλιστα ἀναφλέγηται ὑπὸ τῶν καταχθονίων τοῦ ἄδου δυνάμεων.

Ἀνθρώπων τινῶν ὁ γλωσσολόγος ἀνάγκη νὰ λυθῆ ὑπὸ χειρουργοῦ, ἀλλ' οἱ φλύαροι φαίνεται ὅτι σεροῦνται γλωσσολόγοι. Ὁμοιάζουσι δὲ πρὸς τὸν κούρεα ἐκεῖνον τοῦ βασιλέως Μίδα, ὅστις μόνος ἐκ πάντων τῶν ἀνθρώπων ἐγνώριζεν ὅτι ὁ βασιλεὺς του ἔκρυπτεν ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του ὄτα ὄνου· ὅθεν ἠναγκάσθη νὰ ὀρκισθῆ ὅτι εἰς οὐδένα θὰ εἴπη τὸ μυστικόν· ἀλλὰ τὸ μυστικόν τοῦτο τόσῳ πολὺ τὸν ἐβασάνιζεν, ὥστε μεταθῶς εἰς ἀπόκεντρον μέρος καὶ σκάψας βαθὺν λάκκον, ἐφώναζεν ἐντὸς αὐτοῦ· «Ὁ Μίδας ἔχει ὄτα ὄνου», καὶ οὕτως εὗρεν ἀνακούφισιν.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἐκατηγόρουν πικρῶς τὴν γλωσσολογίαν, καὶ ὠνόμαζον τοὺς φλύαρους ἀθυρογλώσσους, οὐκ ἔχοντας δηλαδὴ θύραν ἐμπροσθεν τῆς γλώσσας. Ναὶ μὲν ἡ φύσις ἐτοποθέτησε τὴν γλώσσαν ἐν μέσῳ σιαγόνων, ὀδόντων καὶ χειλέων, καὶ μᾶς ἔδωκε δύο ὄτα, δύο ὀφθαλμούς καὶ ἐν μόνον στόμα· ἀλλ' οἱ φλύαροι παραβλέπουσι τὴν καλὴν ταύτην τῆς φύσεως πρόθεσιν, ἢ γλώσσᾶ τῶν δὲν ἔχει Κυριακὴν (ἡμέραν ἀναπαύσεως) ὡς λέγουσιν οἱ Ἀραβες, ἀλλ' εὐρίσκειται εἰς ἀέννητον ἐργασίαν. Εὐχαρίστως θὰ ἔδιδον οἱ φλύαροι ἐν τῶν ὀπίων ἀντὶ δευτέρου γλώσσας, καθ' ὅσον μάλιστα πολλοὶ ἐξ αὐτῶν φαίνεται ὅτι ἔχουσι δύο ὄτα, διὰ ν' ἀποβάλλωσιν ἀμέσως διὰ τοῦ ἐνός ὅ,τι εἰσέρχεται διὰ τοῦ ἐτέρου.

Ἡ μόνη σωτηρία ἐνώπιον φλύαρου εἶνε ἡ φυγή, διότι δυστυχῶς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ κλείσῃ τις τὰ ὄτα καθὼς κλείει τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ Ἡρόδοτος διηγεῖται, ὅτι σῶμα Σκυθῶν ἐτρέπη εἰς φυγὴν διὰ τῆς φωνῆς ὄνου· ἡμεῖς δὲ οἱ ἀπόγονοι τῶν Σκυθῶν, δὲν πρέπει νὰ ἀισχνώμεθα τρεπόμενοι εἰς φυγὴν ἐνώπιον φλύαρων.

Οἱ φλύαροι (ἰδίως δὲ αἱ γυναῖκες) μετὰ περισσοτέρης δυσκολίας κρατοῦσι μυστικὸν ἢ τὸ δραστηριώτατον καθάρσιον.

Ὅλοι οἱ φλύαροι εἶνε φύσει περιέργοι. Πόθεν ἄλλως ἤθελον εὐρίσκει ὕλην ὀμιλίας ;

Δύσκολον εἶνε ν' ἀντίειπῃ τις εἰς φλύαρους. Περιττόν νὰ προσθέσωμεν ὅτι τὸ ν' ἀντίειπῃ τις εἰς γυναῖκα, εἶνε ὅλως ἀδύνατον. Ὁ φλύαρος ὅταν σ' ἐπισκέπτεται, σὲ παρακαλεῖ νὰ μὴ ἐνοχλῆσαι, οὐχ ἦτον ὅμως κἀθηται πλησίον σου ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας, ζητεῖ σιγῶν, καὶ σὲ ἀ-

πασχολεῖ καὶ ἂν σ' εὐρίσκη ἐργαζόμενον. Ἐνίοτε δὲ σὲ κρατεῖ ἀπὸ τοῦ ἐπενδύτου σου διὰ νὰ τὸν ἀκούσῃς μέχρι τέλους, ἂν καὶ ἤθελεν εἶναι προτιμότερον νὰ ἐκράτῃ τὴν γλώσσάν του. Πολλὰκις οἱ φλύαροι οὐ μόνον καταστρέφουσι τὰς καλίστας στιγμὰς τοῦ βίου ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ μᾶς συκοφαντοῦσι. «Τὸν ἀνθρώπον, ὅστις τὸν ἀπόντα φίλον κατηγορεῖ ἢ δὲν ὑπερασπίζει συκοφαντούμενον, ὅστις ἀσμενίζει νὰ διεγείρῃ τὸν γέλωτα, καὶ εἰς πρᾶγμα, τὸ ὅποιον αὐτὸς ἐπλασε καὶ ὅστις δὲν δύναται νὰ τηρήσῃ τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ μυστικόν, τὸν ἀνθρώπον τοῦτον καλῶ ἀίσχρον.»

Μεταξὺ τῶν φλύαρων οἱ κούρεις κατέχουσι τὴν πρώτην θέσιν. Εἶχόν ποτε κούρεα, ὅστις καὶ τοι ἔλειπεν τραυλίζων, ἦτο εἰς ἄκρον φλύαρος. Ἴσως θὰ ἠδύνατο καὶ οὗτος ν' ἀποφύγῃ τὴν στρατολογία, ὡς ὁ Ἀγγλος ἐκεῖνος, ὅστις εἶπεν εἰς τὸν λοχαγόν του· «Κύριε λοχαγέ, τραυλίζω.— Ἀδιόφορον, τὸ ἔργον σου θὰ εἶνε νὰ μάχησαι καὶ ὄχι νὰ φλυαρῆς.— Ἀλλ' ἂν εἶμαι σκοπός ; θὰ ἐπιπέσῃ ὁ ἐχθρὸς πρὶν ἐγὼ προσθῶσω νὰ φωνάξω τ-τ-τίς εἰ ;—Θὰ σὲ τοποθετήσω πλησίον ἄλλου στρατιώτου, ὥστε δὲν θὰ ἔχῃς παρὰ νὰ πυροβολῆς.— Ἀλλὰ τότε θὰ με φρονεύσουν πρὶν ἡμιπορέσω νὰ εἴπω· ἔ-ε-ελεος !» Ὁ λοχαγὸς ἀπέπεμψε τὸν ἀνάνδρον τοῦτον.

Ἐπὶ τῶν φλύαρων δὲ, καὶ πρὸ πάντων ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἄνθρωποι ἔχοντες ἐπάγγελμα τὴν διήγησιν· ὀμοιάζουσι οὗτοι πρὸς τὰ μουσικὰ ὄργανα ἐκεῖνα τὰ ὅποια μυριάκις ἤδη ἐπαίξαν τὴν αὐτὴν μελωδίαν. Συνήθως οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἀγγέλλουσι τὴν ἐναρξίν τοῦ λόγου τῶν διὰ φυσικῶν τινῶν προανακρουσμάτων, ἥτοι βρυχῶς, ἀπομύξεως ἢ τῶν τοιούτων, ὥστε εὐκόλον καθίσταται νὰ τοὺς διαφύγῃ τις ἐγκαίρως. Οὕτω καὶ τὸ ὄργανον προαναγγέλλει διὰ τινος κρότου, ὅτι θὰ σημάνη τὴν ὥραν· οὕτω καὶ ὁ ἀλέκτωρ σαλεύει τὰ πτερά του πρὶν φωνάξῃ.

Εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν φλύαρων ὑπάγονται τὴν σήμερον καὶ πολλὰ συγγράμματα, πρὸ πάντων ὀδοιπορικὰ βιβλία, καὶ μάλιστα ὅταν ὁ συγγραφεὺς ἀσμενίζῃ διηγούμενος μᾶλλον τὰ κακὰ ἢ τὰ καλὰ τοῦ τόπου, ὃν περιγράφει, καθόσον περὶ κακῶν εὐρίσκει τις ἀείποτε ἀφθονώτερον τὴν ὕλην, ὃ δὲ ἄνθρωπος εἶνε φύσει ἐπιρροπέστερος εἰς τὸ νὰ ἐνθυμῆται τὰ κακὰ ἢ τὰ καλὰ. Οὕτω Γερμανός τις περιηγητῆς διηγεῖται ὅτι ἐν Ἰταλίᾳ ἐν ταῖς θρησκευτικαῖς πομπαῖς εἶδεν ἀνθρώπους ἐνασχολημένους εἰς τὸ νὰ συλλέγουν τὸ ἀπὸ τῶν λαμπάδων ἀποσταλάζον κηρίον, καὶ προσθέτει ὅτι τοῦτο εἶνε ἐκ τῶν φρικωδεστάτων δεισιδαιμονιῶν τοῦ ὄχλου· καὶ ἐν τούτοις οἱ πτωχοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι συλλέγουσι τὰς σταγόνας τοῦ κηρίου, οὐχὶ δι' ἕτερον τινα λόγον, ἀλλ' ὅπως ἀντὶ ὀλίγων λεπτῶν πωλῆσῶσιν αὐτὰς εἰς τὸ κρησοποιεῖον.

Ὁ Πλούταρχος διηγείται πού ὅτι ἀγριοί χῆνες διαβαίνοντες ὄρος, ἐνθα ἐνέδρευον κατ' αὐτῶν πολλοὶ ἀετοί, ἠναγκάσθησαν νὰ κρατῶσιν ἐντὸς τοῦ ῥάμφους των λίθους ἵνα μὴ προδοθῶσι διὰ τῆς λαλαγῆς των. Ἀστεῖός τις εἶπεν ὅτι ἡ φύσις ἐπλασε τὸ γυναικεῖον φύλον ἀγένειον, διότι ἀδύνατον ἤθελεν ἀποβῆ νὰ ξυρήσῃ τις γυναῖκα ἐν ἡσυχίᾳ. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ τῶν ὀδόντων στεροῦνται συχνότερον αἱ γυναῖκες ἢ οἱ ἄνδρες· καὶ τοῦτο προέρχεται μὲν καὶ ἐκ τῶν τοκετῶν, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ γλώσσα δινεκῶς εἰς κίνησιν εὐρισκομένη, προσκρούει συχνότερον κατὰ τῶν ὀδόντων καὶ τοὺς καταστρέφει. Πολλάκι ἐκλαμβάνουσι τὸ πολὺ καὶ ταχέως λαλεῖν ὡς εὐφυῖαν καὶ συγγέουσι φανερώς τὴν γλωσσαλγίαν πρὸς τὴν εὐγλωττίαν. Ἐν τούτοις εἰς τὰς ὥραιας κυρίας τὰ πάντα εἶνε ἐπιτετραμμένα καὶ ἡ φλυαρία των αὐτὴ γίνεται εὐχάριστος.

Il n'appartient qu'aux belles
D'éterniser les bagatelles.

λέγουσιν οἱ Γάλλοι, οἵτινες κατὰ τοῦτο εἶνε εὐγενέστεροι τῶν Γερμανῶν, οἵτινες λέγουσι· «Τρεῖς γυναῖκες, τρεῖς χῆνες καὶ τρεῖς βάρταχοι ἀποτελοῦσι πανήγυριν». Ἡ μεγίστη εὐγλωττία τῶν γυναικῶν ἀναπτύσσεται πρὸ πάντων ἐν ταῖς ἐσπεριναῖς συναναστροφαῖς, παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ καφέ ἢ τοῦ τεῖνου. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ὅστις πέσῃ τότε εἰς τὴν γλώσσάν των! Πολλάκις τὸ ἐντιμότερον ὄνομα ἀναλύεται ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ὡς ἀναλύεται ἢ ἐν τῷ καφέ ἢ τῷ τεῖνι ζάχαρις. Ὑπάρχουσι φλύαροι γυναῖκες, αἵτινες εὐρίσκουσι τὰς μονοσυλλάβους λέξεις ὑπὲρ τὸ δέον βραχείας, τὰς ἐπαναλαμβάνουσι δις καὶ τρίς ὡς νὰ ἐτραύλιζον. Τὴν φλύαρον γυναῖκα ὑποδέχονται αἱ φίλαι τῆς πάντοτε μετὰ μεγίστης ἀνυπομονησίας καὶ ἀνοικτοῦ στόματος, ὡς τὰ μὲν τῶν χελιδόνων τὰς προσερχομένας μητέρας των, ἢ ὡς τὸ ἀκροατήριον ἐν ταῖς Βουλαῖς περιφρόνους καὶ εὐγλωττους ῥήτορας. Πολλάκις αἱ τιαυταὶ γυναῖκες ἀποδίδουσιν εἰς ἄνδρας λόγους, οὓς οὗτοι οὐδέποτε εἶπον, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ δώσωσι βαρύτητα εἰς τοὺς ἰδίους αὐτῶν λόγους. Καθὼς αἱ ἔλαφοι, ὅσον προβαίνουσιν εἰς τὴν ἡλικίαν, τοσοῦτον περισσοτέρας διακλαδώσεις λαμβάνουσι τὰ κέρατα αὐτῶν, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ αἱ γυναῖκες ὅσον γηράσκουσι τοσοῦτο μᾶλλον γίνονται φλύαροι. Ὁ σύζυγος συνειθίζει ἐπὶ τέλους τὰς φλυαρίας τῆς γυναικὸς του, ὡς ὁ μυλωθρὸς συνειθίζει τὸν κρότον τοῦ μύλου του· πλὴν πῶς νὰ καταστρέψῃ τις τοὺς σκύλλους, οἵτινες πολλάκις καθίστανται εἰς τὰ πλοῖα τρομερώτεροι καὶ αὐτῶν τῶν κυμάτων καὶ αὐτῶν τῶν τηλεθύλων; Βάρβαρον καὶ ἀπάνθρωπον εἶνε νὰ ἐκκόψῃ τις τὴν γλώσσαν καὶ νὰ στείλῃ τὴν γυναῖκα εἰς τὴν Σιθῆριαν, ὡς ἐπαθε τοῦτο ἡ ὠραία Ῥωσίσ Β. :

Ἡμεῖς ἀς εἰπῶμεν τὸ τοῦ Κικέρωνος· «Ἡ συνείδησίς μου μοὶ εἶνε πολυτιμότερα πάσης φλυαρίας τῶν ἀνθρώπων,» καὶ ἀς ἐξακολουθῶμεν τὴν πορείαν ἡμῶν ὡς ἡ σελήνη, ἥτις οὐδόλως προσέχουσα εἰς τοὺς γαυγίζοντας σκύλους πορεύεται τὴν ὁδὸν τῆς καὶ μᾶς τέρπει, καὶ τὰς νύκτας φωτίζει.

Ἄντρες σχεδὸν οἱ πολλὰ ἠξεύροντες λαλοῦσιν ὀλίγα καὶ οἱ ὀλίγα ἠξεύροντες λαλοῦσι πολλά. Φυσικὸν εἶνε ὁ ἀπαίδευτος νὰ θεωρῇ πᾶν ὅ,τι γινώσκει σπουδαῖον καὶ νὰ θέλῃ νὰ τὸ διηγῆται εἰς ἄλλους καὶ μάλιστα ὅταν εἶνε μυστικόν.

Οἱ Γερμανοὶ ἔχουσι τὸ ἐξῆς γυναικῶν. «Τὸ ἀγγεῖον γνωρίζεται ἐκ τοῦ ἤχου, τὸ πτηνὸν ἐκ τοῦ ἄσματος, ὁ ὄνος ἐκ τῶν ὠτίων καὶ ὁ βλάξ ἐκ τῶν λόγων». Τὸ πολλὰ καὶ καλῶς λαλεῖν εἶνε προτέρημα τοῦ εὐφυοῦς· ὀλίγα καὶ καλῶς λαλεῖν εἶνε τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σοφοῦ· πολλά καὶ κακῶς λαλεῖν εἶνε ἡ μανία τῶν ἀνοήτων καὶ φλυάρων· ὀλίγα τέλος καὶ κακῶς λαλεῖν εἶνε ἴδιον εὐθόους.

Ἡ ῥατὴν σύμβολον τοῦ φλύαρου εἶνε ἡ κράξ (καρκαλάξα)· ἐστὶ ὠραιότερον ὁ τέττιξ (italianicicala). Ὅθεν καὶ οἱ Ἴταλοὶ καλοῦσι τὴν φλυαρίαν cicalata, τρόπον τινὰ τεττιγισμόν. Ὁ φλύαρος ὁμοιάζει τὸ ὠρολόγιον τὸ ὁποῖον χορδισθὲν ἐξακολουθεῖ νὰ σημαίνει, ἀδιαφοροῦν ἐντελῶς ἂν ἀκριβῶς ἢ μὴ ἀναγγέλλῃ τὴν ὥραν. Εὐγενέστερον εἶνε κατὰ τοῦτο τὸ ἡλικιὸν ὠρολόγιον, διότι βράχως δὲν βλέπῃ καθαρά, προτιμῶ νὰ μὴ δεικνύῃ τὰς ὥρας παρὰ νὰ τὰς δεικνύῃ ἐσφαλμένως.

Ἡ τέχνη τοῦ σιωπᾶν εἶνε πολυτιμότερα καὶ δυσκολωτέρα τῆς τέχνης τοῦ λαλεῖν· καὶ δικαίως ἐσέθεντο οἱ ἀρχαῖοι ὡς θεότητα τὸν Ἄρποκράτην ἔχοντα τὸν λεγανὸν ἐπὶ τοῦ στόματος. Ὁ Ἄρποκράτης εἶνε διὰ τὴν ἡσυχίαν τοῦ βίου ὅ,τι ὁ Ἰπποκράτης διὰ τὴν ὑγίειαν τοῦ σώματος. Ἄλλ' εἰς μόνος δάκτυλος ἐπὶ τοῦ στόματος δὲν ἀρκεῖ· πολλοὶ χρῆζουσι πέπλου καλύπτοντος ὅλον τὸ πρόσωπόν των, διότι τὰ σχήματα, τὰ βλέμματα καὶ αἱ κινήσεις των φλυαροῦσιν ὅσον καὶ ἡ γλώσσα τοῦ φλύαρου. Ἐν εἶδος φλυαρίας εἶνε ἀναγκαιότατον παρὰ τῷ λεγομένῳ μεγάλῳ κόσμῳ. τὸ λαλεῖν μετὰ χάριτος περὶ οὐτιδανῶν πραγμάτων.

«Εἰς κεκλεισμένον στόμα δὲν εἰσέρχεται μυῖα» λέγουσιν οἱ Ἴσπανοί, καὶ ὁ ἀρχαῖος Σιμωνίδης εἶπε «Πολλάκις μετεμελήθημι ὅτι ὠμίλησα, οὐδέποτε ὅμως ὅτι ἐσιώπησα.» Ὁ ἰατρὸς Ἰπποκράτης λέγει· «Ἡ σιωπὴ δὲν φέρει δίψαν.» Πλεῖστοι ἄνθρωποι ἤθελον χαίρει ὑπόληψιν ἂν ἐγνώριζον τὴν τέχνην τοῦ σιωπᾶν· καὶ καθὼς διδάσκεται ἐν τοῖς σχολείοις ἡ ῥητορικὴ ἔπρεπε νὰ διδάσκηται ἡ σιωπὴ. «Ἀρετὰ ἠξεύρει ὁ μὴ δὲν ἠξεύρων, ὅταν ἠξεύρῃ νὰ σιωπᾷ,» λέγουσιν Ἴταλοί.

Ἐν μέσῳ φλύαρων μανθάνομεν τὴν τέχνην τοῦ σιωπᾶν, καθὼς ἐν μέσῳ ἀγροίκων ἀνθρώπων ἐκτιμῶμεν μάλιστα τὴν εὐγένειαν. Ὁ ἐννοῶν τὸ πολυτιμὸν τοῦ χρόνου οὐδέποτε γίνεται φλύαρος.

Ἐκ πάντων τῶν ἐθνῶν οἱ Γάλλοι εἶνε οἱ μέγιστοι φλύαροι. Τοὺς Γερμανοὺς συγκαλεῖ ὁ οἶνος καὶ ὁ ζῦθος, τοὺς Ἴταλοὺς ἡ μουσική, τοὺς δὲ Γάλλους ἡ ἀνάγκη τοῦ φλυαρεῖν (le besoin de causer).

Ἐπὶ τῆς περιφρόνου εἰκόνας τοῦ Ἴταλοῦ ζωγράφου Καραβαγιού, τῆς παριστώσης τὴν σιωπὴν, ἐγράφη: Ὡ σιωπὴ, τὰ ἐπιγράμματά σου εἶνε ἀνώτερα τῶν εὐφυεστάτων λόγων. Σὺ διασώζεις τὴν τιμὴν τῶν γυναικῶν· διὰ σοῦ καὶ οἱ εὐθῆεις φαίνονται πνευματώδεις.»

Καταπαύομεν ἐνταῦθα τὸν λόγον διὰ τοῦ ἐξῆς ἀρχαίου γερμανικοῦ παραγγέλματος· «Θές χαλινὸν εἰς τὴν γλώσσάν σου, εἰς τὴν κοιλίαν σου καὶ εἰς τὴν αἰδῶ.»

(Ἐκ τῶν τοῦ C. J. Weber.)

Ὑπάρχει εἰς τοὺς ἀγροὺς μικρὸν τι φυτὸν τὸ ὁποῖον ἄμα ἐλθὸν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ ἔνδυμά σου, κολλᾷ ἐπ' αὐτοῦ καὶ δὲν ἀποχωρίζεται πλέον· τοιοῦτος εἶναι καὶ ὁ φλύαρος. Ἀπόφευγέ τον ὅσω δύνασαι, διότι ἂν πέσῃς ὑπὸ τοὺς ὄνυχάς του, ἐλπὶς σωτηρίας δὲν ὑπάρχει! Ὁ φλύαρος εἶναι φίλος ὅλου τοῦ κόσμου, διακρίσεις δὲν κάμνει. Τὸν συναντᾷς πρῶτην φοράν; τόσω χειρότερον, θὰ ἀκουσῆς καὶ ἐν προημιῶν περιπέλειον, παρ' ὅ,τι οἱ φίλοι του. Τὸν βλέπεις καθ' ἑκάστην; ἀδιάφορον, αὐτὸς εἶναι πηγὴ ἀνεξάντλητος, καὶ ἂν παρ' ἐλπίδα δὲν εὖρῃ πρόχειρόν τι νέον, διηγείται τὰ παλαιά. Εἰς ὅλα εἶναι ἐνήμερος καὶ τίποτε δὲν διαφεύγει τὴν περιέργειάν του.

Προχθὲς ἠτοιμαζόμεν νὰ ἐξέλθω, ἀλλ' ἰδοὺ ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ μοὶ παρουσιάζεται ὁ κύριος Θωμᾶς μειδιῶν, τριῶν τὰς χεῖρας καὶ ἀκονίζων τὴν γλώσσαν.—Μὲ συγχωρεῖτε ὅτι δὲν ἤλθον τόσας ἡμέρας νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ, μοὶ λέγει, ἀλλ' εἶχον πολλὰς ἀσχολίας, διότι ἠναγκάσθη νὰ περιποιηθῶ δύο ξένους ἐλθόντας πρὸ πέντε ἡμερῶν, τοὺς ὁποίους μοὶ ἐσύστησε στενωῶς ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐξάδελφός μου· δὲν ἠξεύρω ἂν γνωρίζετε τὸν ἐξάδελφόν μου, σᾶς βεβαίῳ ὅμως ὅτι εἶναι ἐξαιρετικὸς νέος, καταγίνεται εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ κερδίζει πολλὰ χρήματα. Ἄ αὐτὸ τὸ ἐμπόριον εἶναι τυχερὸν πράγμα· μίαν φοράν ἤμην εἰς τὴν Σμύρνην καὶ ἠγόρασα δέκα οὐκάδας καπνοῦ, κατὰ παραγγελίαν ἐνὸς στενοῦ μου φίλου, θὰ τὸν γνωρίζετε βεβαίως, τοῦ κυρίου Μελισσουργού· ὁ καυμένος ἀπέθανε· ἀλλὰ τί τοῦ παιῶν; ἐγὼ τοῦ τὸ ἔλεγα, θὰ πάθῃς ἀπὸ τὴν ἀπροσεξίαν σου, καὶ τῶνόντι μίαν ἡμέραν ἐμβραίνει εἰς τὴν θάλασσαν ὀρμημένος καὶ μετὰ ἕνδεκα μῆνας καὶ δέκα ἡμέρας ἀποθνήσκει φθισικός· πάσα καὶ πόσα ἐξώδευ-

σεν εἰς ἰατροὺς καὶ εἰς ταξείδια! ἀλλ' ὅλα μάτην. Ἀλλοίμονον ὅταν πέσῃ τις εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἰατρῶν! ἐγὼ ἐγνώρισα ἕνα ἐμπειρικὸν ὅστις ἔβαζε τὰ γελητὰ εἰς τὸν καλλίτερον ἐπιστήμονα, ἤξευρε μάλιστα τὸ μυστικὸν νὰ θεραπεύῃ τὸ ἄσθμα ἐντὸς δύο ἡμερῶν, ἀλλ' οἱ ἐξοχώτατοί μας ἰατροὶ δὲν καταδέχονται νὰ προσέξουν εἰς τοὺς ἐμπειρικούς... — Κύριε Θωμᾶ, τί ὥρα κάμνετε, σᾶς παρακαλῶ; διότι εἰς τὰς δύο θὰ ὑπάγω εἰς τὸ δικαστήριον.— Ὡ, μέχρι τῶν δύο ὥρῶν ἔχομεν εἰσέτι δεκαεξὶ λεπτὰ καιρὸν, ὄχι, ὄχι ἐσφαλόν, δεκαεννέα, διότι μὲν ὀπίσω τρία λεπτά. Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἐλησμόνησα νὰ τὸ χορδίσω καὶ τὸ ὠρολόγιόν μου ἐσάθη· θὰ μ' ἐρωτήσητε πῶς ἐλησμόνησα τοιοῦτον πράγμα ἐγὼ ὁ τόσω τακτικός. Τῶνόντι εἶναι περιεργον, διότι ποτὲ δὲν λησμονῶ τίποτε· ἔχω, βλέπετε, προσδιωρισμένας τὰς ὥρας μου, καθὼς καὶ τὰ πράγματά μου τακτοποιημένα· τὸ ἐσπέρας πρὶν κοιμηθῶ θὰ βάλω ἐκεῖ τὸ μανδύλι μου, ἐδῶ τὸ ὠρολόγιόν μου, ἀφοῦ πρῶτον τὸ γυρίσω, ὕστερον θὰ πῶ τὸ χαμαὶ μῆλόν μου, διότι πρέπει νὰ ἠξεύρετε ὅτι ἐγὼ πίνω τακτικῶς τὸ χαμαὶ μῆλον... — Κύριε Θωμᾶ, παρῆλθε τὸ τέταρτον καὶ θὰ μὲ συγχωρήσητε νὰ ὑπάγω.— Ἀμέσως καταβαίνομεν μαζί, διότι καὶ ἐγὼ θὰ ὑπάγω εἰς τὸ δικαστήριον, ὥστε καθ' ὁδὸν σᾶς διγοῦμαι τὸ τέλος τῆς ἱστορίας τὴν ὁποίαν σᾶς διέκοψα, δηλαδή περὶ τῶν δύο ξένων τοὺς ὁποίους μοὶ ἐσύστησεν ὁ ἐξάδελφός μου. Κατέλυσαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον... τῆς... τοῦ... ἐλησμόνησα τὸ ὄνομα, ὦ δυστυχία! δὲν ἔχω μνημονικόν, μοὶ ἔρχεται εἰς τὰ χεῖλη, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι. Τώρα νὰ σᾶς παραστήσω πῶς εὐρίσκειται αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον; γνωρίζετε βεβαίως τὴν ὁδὸν φιλελληνικῶν, λοιπὸν ὅταν φθάσητε εἰς τὴν Ῥωσικὴν ἐκκλησίαν... Ἀληθινὰ, εἶπα Ῥωσικὴν καὶ ἐνθυμήθημι νὰ σᾶς ἐρωτήσω κάτι τι. Δὲν μοὶ λέγετε, ὑπήγαγε ποτὲ εἰς τὴν Ῥωσίαν;— Ὁχι, κύριε Θωμᾶ, διότι οἱ Ῥῶσοι εἶναι φλύαροι· καὶ τοὺς φλύαρους ἀνθρώπους ἐγὼ τοὺς ἀποστρέφομαι καὶ τοὺς ἀποφεύγω.— Εἰς αὐτὸ συμφωνοῦμεν πληρέστατα, διότι καὶ ἐγὼ δὲν ὑποφέρω τὰς φλυαρίας, ἀλλὰ σᾶς ἐρώτησα, ἐπειδὴ μοὶ ἐφάνη ὅτι ἔχετε ἕνα κάποιον ἀέρα Ῥωσικόν... ὦ! ὦ!— Τί ἐπάθετε, κύριε Θωμᾶ;— Μὲ κατέλαβε ἐξαίφνης δξότατος πόνος εἰς τὸν στόμαχόν καὶ τὴν κοιλίαν.— Τότε μὴ γίνετε καιρὸν, ἐπιστρέψατε εἰς τὴν οἰκίαν σᾶς καὶ βάλτε μερικά καταπλάσματα· σᾶς συμβουλεύω μάλιστα νὰ μὴ ἐξέλθητε ἐκ τῆς οἰκίας σᾶς ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας τοῦλάχιστον, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον.— Δόξα τῷ Θεῷ παρῆλθεν, ἦτο πόνος στιγμιαίος καὶ παρῆλθεν ἀπὸ τὸ φαγητόν.— Χθὲς εἰς τὴν ἀγορὰν ἀνεκάλυφα φασοῦλικα καλόβραστα, καὶ σήμερον εἰς τὸ πρόγευμα ἔφαγον δύο πινάκια πλήρη καὶ ὀλίγον αὐγόσταραγον. τὸ ἔποιν ἐρεσα πρὸ δύο ἐτῶν ἀπὸ τὸ Μεσολόγγιον

ὅτα ἤμην ἐκεῖ ἐπαρχος. . . ἀνεγνώσατε ποτὲ τὴν περιγραφὴν τῆς ἡρωϊκῆς ἐξόδου ; . . .

Εὐτυχῶς ἐφθάσαμεν εἰς τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἡρωϊκῆς ἐξόδου ὡρμησα λοιπὸν τότε καὶ ἐγὼ γενναίως, καὶ ἀναμιχθεὶς εἰς τὸ πλῆθος τὸ συνωθούμενον εἰς τὸ προαύλιον, ἐλυτρώθην τέλος πάντων ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀλιτρήριου Θωμᾶ, ἐξακολουθούντος νὰ φωνάζῃ, « Κύριε, ἐδῶ εἶμαι νὰ μὴ χαθῶμεν ! . . . » ☉**

ΗΛΙΑΚΟΝ ΗΥΡ

Ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἐκθέσει τῶν Παρισίων ἐξετέθη εὐφρεστάτη συσκευή κατασκευασθεῖσα ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς φυσικῆς τοῦ ἐν τῇ γαλλικῇ πόλει Tours γυμνασίου κ. Mouchot πρὸς χρησιμοποίησιν τῆς ἡλιακῆς θερμότητος εἰς τὴν βιομηχανίαν ἐν τοῖς θερμοῖς ἰδίως τόποις. Τὰ γενόμενα πειράματα ἐκίνησαν τὸν θαυμασμὸν τῶν θεωμένων διὰ τὴν νέαν ταύτην ἐφαρμογὴν τῆς ἡλιακῆς θερμότητος. Λέγομεν δὲ νέαν ἐφαρμογὴν καὶ οὐχὶ ἐφεύρεσιν, διότι ὡς γνωστὸν πρῶτος ὁ Ἀρχιμήδης (287-212 π. Χ.) ἔδειξε πόσῃ βοήθειαν δύναται τις νὰ λάβῃ παρὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. Πάντες δ' οἱ νεώτεροι ἐθεώρουν ὡς μύθους τὰ λεγόμενα περὶ τῶν κατόπτρων δι' ὧν ὁ μέγας γεωμέτρης ἐπυρπόλησε τὰ πολεμικὰ πλοῖα τοῦ βωβαίου στρατηγοῦ Μαρκελλίου πολιορκούντος τὰς Συρακούσας τὴν πατρίδα του. Ἄλλ' ὁ γάλλος φυσιοδίφης Βυφφὼν ἀπέδειξε πρακτικῶς ὅτι ἡ ἱστορία δὲν ψεύδεται, κατασκευάσας κατόπτρον δι' οὗ ἀνέλυσε μόλυβδον καὶ κασσίτερον ἐξ ἀποστάσεως 140 ποδῶν. Τῶν κατόπτρων λοιπὸν τούτων νέα ἐφαρμογὴ εἶνε, ὡς εἶπομεν, ἡ συσκευή Mouchot δι' ἧς τὸ ὕδωρ ἐβρασεν ἐν 45' τῆς ὥρας. Καίτοι δὲ ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφώδης ὁ παραχθεὶς ἀτμὸς ἐν ὀλίγῃ ὥρᾳ, εἶχε πίσειν πέντε ἀτμοσφαιρῶν. Ἡ πελωρία αὕτη γοάνη κεκαλυμμένη ἐνδόθεν διὰ μεταλλικῶν φύλλων ἔχει κατὰ τὸ στόμιον αὐτῆς ἐξ μέτρων διάμετρον. Ὁ δέκτικος οὗτος τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων συγκεντρῶν αὐτὰς ἐπὶ ὑαλίνου κυλίνδρου, κατὰ τὸ κέντρον τοῦ οὐοῦ ὑπάρχει τὸ ὕδωρ ἐντὸς μαύρων σωλήνων. Πρὸς οἰκίαν δὲ χρῆσιν δύναται νὰ κατασκευασθῇ εὐκόλως συσκευή ὁμοία μὲν, ἀλλὰ μικροτέρων διαστάσεων.

Δὲν εἶνε δὲ πρώτη φορά καθ' ἣν τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ἐγένετο ἀπόπειρα τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ πειράματος τοῦ Ἀρχιμήδους καὶ τοῦ Βυφφῶνος καὶ ἐφαρμογῆ αὐτοῦ εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ οἰκιακὴν οἰκονομίαν. Διότι ὡς ἀναγινώσκωμεν ἐν τινι γαλλικῇ ἐφημερίδι, ὑπάρχει ἐν τινι τῶν διαμερισμάτων τῆς Γαλλίας (département du Gard) ἀνθρωπὸς τις τρία ἡδὴ ἔτη μεταχειριζόμενος εἰς τὸ μαγειρεῖν τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου ἀντὶ ἀνθράκων. Ἡ δὲ μαγειρικὴ συσκευή του εἶνε ἀπλουστάτη καὶ οὐχὶ πολὺ δαπανηρά.

Εἶνε ξύλινον κοῖλον κάτοπτρον διττάγωνον καὶ ὀλίγον ἐπίμηκες ἔχον ὕψος μὲν 1^μ, 06, πλάτος δὲ ἐνὸς μέτρου. Ἡ κοίλη αὐτοῦ ἐπιφάνεια κατακαλύπτεται ὑπὸ ὀκτώ καὶ πεντήκοντα μικρῶν κατόπτρων διαστάσεων 0,2^μ 10 ἐπὶ 0,2^μ 13 καὶ ὀκτὼ ἡμιτόμων κατὰ τὰς γωνίας τοῦ κατόπτρου ἐν ὅλῳ δύο καὶ ἐξήκοντα κατοπτριδίων, προσηλωμένων ἐπὶ τοῦ ξύλου διὰ ξυλίνων κοχλιῶν, καὶ τοῦτο ἵνα εὐκόλως ἀποσπῶνται καὶ ἀντικαθίστανται τὰ θραυόμενα. Αἱ δὲ συναφαὶ τῶν κατοπτριδίων φράσσονται διὰ κόλλας τῶν φανοποιῶν τοῦ κοινῶς καλουμένου στόκκου. Ἡ ἀκτὶς τῆς κυρτότητος τοῦ μεγάλου τούτου κοίλου κατόπτρου εἶνε 1,2^μ 40, ὥστε τὸ μήκος τῆς ἐστίας εἶνε 0,2^μ 70.

Ἵποθετίσθω ὅτι τὸ ἡλιακὸν τοῦτο μαγειρεῖον εἶνε κατὰ πάντα ἄρτιον καὶ ἕτοιμον, τίθεται πρὸ τοῦ ἡλίου καταλλήλως κεκλιμένον ἐπὶ ποδὸς γιγλυμωτοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ σιδήρου βραχίονος τοῦ προσηλωμένου κατὰ τὸ ἄνω ἄκρον τῆς στεφάνης τοῦ κατόπτρου ἐξερπτάται ἡ χύτρα ἐν τῇ μέσῃ τῆς ἐστίας. Ὁ βραχίον δ' οὗτος συγκρατεῖται ὑπὸ χονδροῦ σιδήρου σύρματος προσδεδεμένου ὀπίσω τοῦ κατόπτρου, καὶ χρησιμεύοντος εἰς τὸ νὰ τίθεται ἡ χύτρα ἐν τῇ ἐστίᾳ τῆς συσκευῆς κατὰ τὴν κλίσιν τοῦ γιγλυμωτοῦ ποδός.

Ἡ χύτρα εἶνε εἴτε ἐκ λευκοσιδήρου εἴτε ἐκ σφυρολάτου σιδήρου καὶ διὰ μέλανος χρώματος ἐξωθεν βεβαμμένη, ἵνα εὐκολώτερον ἀπορροφᾷ τὴν θερμότητα. Βράζει δὲ τὸ μὲν θέρος ἐν ἡμισείᾳ περίπου ὥρᾳ, τὸν δὲ χειμῶνα μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας καὶ ἐν ὥρᾳ πάγου μετὰ μίαν περίπου ὥραν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ χύτρα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μένῃ ὄλιγας τῆς ἡμέρας τὰς ὥρας ἀπέναντι τοῦ ἡλίου, ὑπάρχει μηχανὴ στρέφουσα τὴν συσκευήν κατ' ὀλίγον οὕτως ὥστε ὁ ἡλῖος πάντοτε νὰ πίπτῃ ἐπὶ τῆς χύτρας· πρέπει δὲ τοῦτο νὰ γίνηται κατὰ πᾶν τέταρτον τῆς ὥρας. Ἐὰν δὲ ὁ ἡλῖος καλύπτεται ἐν μέρει ὑπὸ νεφῶν, εἴτε τὰς ἀκτίννας του παρακωλύουσι διαβατικὰ νέφη, ἢ βλάβη εἶνε ἀσήμαντος, διότι εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς ἐὰν τὸ πῦρ τοῦ μαγειρείου εἶνε ἄτακτον. Τὸ σπουδαῖον δ' εἶνε ὅτι τὰ διαλείμματα ταῦτα δὲν ἐμποδίζουσι τὸ ὕδωρ τοῦ νὰ διατηρήσῃ τὸ θερμοκρατικόν του.

Οὐδὲν εὐκολώτερον τοῦ νὰ παρασκευασθῇ τότε ὁ ζωμός. Ἐὰν δὲ τὸ φαγητόν μας εἶνε τηγανιστόν τὸ κάτοπτρον ἀνατρέπεται κατὰ γῆς καὶ ἀνυψοῦται ἡρέμα πρὸς τὸ μέρος τὸ ἀντίθετον τῷ ἡλίῳ διὰ μηχανήματος συγκειμένου ἐκ τριῶν σανιδίων συνδεδεμένων τριγωνικῶς, ἐφ' ὧν εἶνε προσηλωμένα ξυλάρια τινὰ κωλύοντα πᾶν ἐνδεχόμενον ὀλισθημα. Τοῦτο δὲ χρησιμεύει ἵνα διευθύνῃ τὴν ἐστίαν καθέτως ὑπὸ τὸν πυθμένα τοῦ τηγανίου τοῦ περιέχοντος τὸ μέλλον νὰ τηγανί-

σθῇ φαγητόν. Παρομοίως παρασκευάζεται καὶ τὸ ἐπὶ ἐσχάρας ὀπτὸν κρέας, ἰχθύς, πτηνόν, κάστανα κλπ. κλπ. Ἄρκει νὰ θέσωμεν αὐτὰ ἐν κανίστρῳ ἐκ σιδήρου σύρματος κατασκευασμένου καὶ νὰ τα ἀνακινῶμεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ταῦτα δὲ πάντα μαγειρεύονται μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος καὶ διὰ τοῦ συνήθους ἐξ ἀνθράκων πυρός.

Εὐκόλως δ' ἐννοεῖ πᾶς τις πόσον εἶνε οἰκονομικόν τὸ τοιοῦτον σύστημα. Ἡ συσκευή ὅλη τιμᾶται εἴκοσι φράγκων, ὧν τὸ ἡμισυ δαπανᾶται εἰς τὰ κατοπτριδία, τὸ δ' ἕτερον ἡμισυ εἰς τὰ λοιπὰ ξύλινα κλπ. μέρη. Ἄν δὲ ὑπολογίσωμεν ὅτι καὶ ἡ ἀπωροτάτη οἰκία δαπανᾷ κατ' ἔτος 150 φράγκα εἰς ξύλα ἢ ἄνθρακας, ἔχομεν εὐθὺς κέρδος τῶν 150 τούτων δραχμῶν αἵτινες εἶνε τόκος κεφαλαίου τρισχιλίων φράγκων.

Ἡ συσκευή αὕτη συνίσταται κυρίως ἐκ πελωρίου ἀνταυγαστήρος μεταλλίνου ἔχοντος σχῆμα κορμοῦ κώνου ἐστηρικμένον ἐπὶ ποδὸς οὕτως ὥστε νὰ δύναται νὰ παρακολουθῇ τὴν φαινομένην πορείαν τοῦ ἡλίου. Κατὰ τὸ κέντρον τοῦ ἀνταυγαστήρος ὑπάρχει ἀγγεῖον ὑαλίνον ἢ μεταλλίνον βεβαμμένον διὰ μέλανος χρώματος καὶ ἐγκεκλιμένον ἐν ὑαλίνῳ κώδωνι. Περιέχει δὲ τὸ ἀγγεῖον τοῦτο εἴτε ὕδωρ καθαρὸν εἴτε ὕδωρ μετὰ ὀσπρίων ἢ κρέατος. Διὰ τῆς συγκεντρώσεως δὲ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐπὶ τοῦ ὑαλίνου κώδωνος καὶ τοῦ βεβαμμένου ἀγγείου τὸ ὕδωρ θερμαίνεται οὕτως, ὥστε ἐν βραχεὶ μεταβάλλεται εἰς ἀτμὴν δυνάμενον νὰ κινήσῃ μηχανὴν ἢ νὰ ἐψῆσῃ τροπὰς διαφόρους. Τοῦ φαινομένου τούτου αἰτία εἶνε ὅτι ὁ ἀνταυγαστὴρ συναγεῖ ἐπὶ δεδομένου σημείου μέγα ποσὴν θερμοκρατικῶν ἀκτίνων, αἵτινες διαπερῶσαι τὸν ὑαλίνον κώδωνα καὶ εἰσερχόμεναι εἰς αὐτὸν δὲν δύναται νὰ ἐξέλθωσι πάλιν. Τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο εἶνε γνωστόν καὶ καθ' ἐκάστην ἐφαρμοζέται ἐν τῇ γεωπονίᾳ διὰ τῆς χρήσεως τῶν ὑαλίνων κωδῶνων. Διότι ἡ θερμότης εὐκολώτατα μὲν εἰσέρχεται διὰ τῆς ὑάλου, ἀλλ' ἄμα εἰσελθοῦσα καὶ τρόπον τινὰ περικλεισθεῖσα ἐν τῷ τόπῳ τῷ καλυπτομένῳ δι' ὑάλου ἢ ὑαλίνου κωδῶνων, πρέπει νὰ περιμείνῃ ὥραν πολλὴν ἕως οὗ δυναθῇ νὰ ἐξέλθῃ πάλιν καὶ νὰ διασκεδασθῇ ἀνὰ τὸ κενόν. Τέλος ἡ διὰ τοῦ ἀνταυγαστήρος συναχθεῖσα θερμότης κωλυομένη ὑπὸ τοῦ κώδωνος, ἀπορροφᾶται ὑπὸ τοῦ βεβαμμένου ἀγγείου· διότι πᾶν σῶμα μέλαν ἔχει τὴν ιδιότητα τοῦ νὰπορροφᾷ τὴν θερμότητα καὶ νὰ διαπερᾶται ὑπ' αὐτῆς, ἐν ᾧ τὰ λευκὰ σώματα ἀντανεκλώσι καὶ πέμπουσι αὐτὴν εἰς τὸ διάστημα ὡς τὰς ἡλιακὰς ἀκτίννας. Ἡ γνωστοτάτη δὲ τῶν ἐφαρμογῶν τῆς ιδιότητος ταύτης εἶνε ἡ συνήθεια τοῦ νὰ φορῶμεν λευκὰ μὲν ἐν ὥρᾳ καύσωνος ἵνα δροσιζώμεθα, μέλανα δὲ ἵνα διατηρῶμεν τὴν ἐξωθεν ἐρχομένην θερμότητα. Ἀναμφιβόλως οἱ ἡλιακοὶ λέβητες ὡς ὠνόμασαν τὴν περὶ τῆς ὀ λόγος συσκευῆς, ἐλάχιστα δύναται νὰ χρη-

σιμεύσωσιν ἐν τοῖς ψυχροῖς κλίμασιν· ἀλλ' ἐν τοῖς θερμοῖς ὡς τὸ ἡμέτερον θὰ εἶνε χρησιμώτατοι. *

Περὶ τῆς ἐν Τολώσῃ Ἀκαδημίας τῶν Ἀνθεστηρίων (Académie des Jeux Floraux), ἐνὸς τῶν ἀρχαιότερων φιλολογικῶν ἰδρυμάτων τῆς Εὐρώπης, περὶ οὗ θ' ἀναγινώσκωσιν οἱ συνδρομηταὶ τῆς Ἑστίας ἐν ταῖς γαλλικαῖς ἐφημερίσιν, ὅτι κατὰ Μάϊον τελεῖ φιλολογικῶς καὶ ποιητικῶς ἀγῶνας, ἐκρίναντες καλὴν νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ἐπόμενα: Σ. τ. Δ.

ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΛΩΣΣΗΣ

Ἐν Τολώσῃ (Toulouse) τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, ἐν ἔτει 1323, ἐπτά ἰδιῶται φιλόμουσοι, ἐν τινι κήπῳ τοῦ προαστείου κατ' ἀρχὰς συνεργούμενοι τὴν πρώτην τοῦ Μαΐου, προσεκάλουν δι' ἐγκυκλίου τοὺς ποιητὰς τῶν πέριξ ἵνα προσελθόντες ἀπαγγείλωσιν ἐνώπιον ὁμηγύρεως τοὺς στίχους αὐτῶν, ὑποσχόμενοι ὡς ἀμοιβὴν τῶν καλλίστων Ἴον χρυσοῦν. Ἡ ἐγκύκλιος ἦν ἐμμέτρως ἐν προδιγγραμῇ γλώσσῃ συντεταγμένη. Ἰνομάσθη δὲ ἡ ποιητικὴ αὕτη πανήγυρις, ἕνεκα τοῦ ἀνθοφόρου μηνός, καθ' ὃν ἐτελεῖτο, Ἀνθεστήρια (Jeux Floraux). Καὶ τὸ μὲν ὄνομα εἶνε αὐτὸ τὸ ἀρχαῖον τῶν τῆς Ῥώμης Ἀνθεστηρίων (Floralia), κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν τοῦ ἔτους ἐορταζομένων· ἄλλως δὲ οὐδὲν κοινόν μεταξὺ ἐκείνων καὶ τούτων· διότι ταῦτα μὲν, τὰ ἐν Τολώσῃ, καὶ τοι οὐχὶ σοβαρά, ἀλλ' ἴλαρὰ μάλλον καὶ παιγνιώδη, ἦσαν ὅμως τοῦλάχιστον σεμνὰ· τὰ δὲ ἐν Ῥώμῃ τελούμενα ἦσαν τοῦναντίον τοσοῦτον ἀκόλαστα καὶ αἰσχρά, ὥστε ἤσχητο νὰ παρευρεθῇ κατ' αὐτὰ σεμνὸς ἀνὴρ, ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἐσώζετο ἐπὶ τότε ἐν Ῥώμῃ σεμνότητος ἔχνος. Ὁ Κάτωκ παρευρεθεὶς ποτε καὶ μαθὼν ὅτι ἐντρέπονται ν' ἀρχίσωσι τὸν ἀγῶνα, αὐτοῦ παρόντος, προὔτιμησε ν' ἀναχωρήσῃ μάλλον ἢ νὰ στερήσῃ τοὺς συμπολίτας του τῆς ἀκολάστου ἐκείνης τέρψεως. Κατὰ τὸ 1490, ὅτε δι' ἑλλησιν χρηματικῶν πόρων ἐπαυσε τελοῦμένη ἡ πανήγυρις αὕτη, ἡ Κλημεντία Ἰσαύρα (Clémence Isaure), ἐκ τῶν ἀρχαίων κομήτων τῆς πόλεως καταγομένη, ἀνεύεσε τὸν ἀγῶνα, κληροδοτήσασα χάριν αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν τὸ πλεῖστον μέρος τῆς περιουσίας της. Τὸ ἴδρυμα τοῦτο, ὅπερ ἐν ἔτει 1694 ὠνομάσθη Ἀκαδημία ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', κατηργήθη τῷ 1790 συνεστάθη δὲ πάλιν τῷ 1806 ὑπὸ Ναπολέοντος τοῦ Α' καὶ ἔκτοτε ὑφίσταται.

Τῇ 3 Μαΐου ἐκάστου ἔτους διανέμονται τὰ βραβεῖα. ἅτινα σήμερον εἶνε ἄνθος ἡμαρτανίου καὶ κυνορρόδου (églantine) χρυσοῦν, Ἴον, χρυσάνθεμον (souci), κρίνον καὶ ἡράνθεμον (primevère), ἀργυροῦν. Ὅπως ἀνηγορευθῇ τις maître des jeux floraux δεῖον τρεῖς νὰ ἐβραβεύθῃ ἐν τοῖς ἀγῶσι. Ἡ Ἀκαδημία δημοσιεύει κατ' ἔτος τὰ βραβεύμενα ἔργα καὶ τοὺς ἀπαγγελλομένους

λόγους. Εἰς τοὺς ποιητικούς τούτους ἀγῶνας, αἰτινες δύνανται νὰ θεωρηθῶσι καὶ ὡς φιλολογικοί, διότι καὶ περὶ ἔργα βραβεύονται κατ' αὐτοὺς, ἀποστέλλονται πλεῖστα κατ' ἔτος ποιήματα. Ἐν ἔτει 1866 ἀπεστάλησαν 820!.. Ἐν τούτοις σήμερον οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἔχουσι οἱ ποιητικοὶ οὗτοι ἀγῶνες ἐπὶ τῆς ποιήσεως ἐν Γαλλίᾳ, αἱ δὲ βραβεύμεναι ἐτήσια ποιήσεις εἶνε ἔργα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετριώτατα καὶ πάντῃ ἀσήμαντα. *Κ

Νοημοσύνη καὶ στοργὴ τῶν

ΨΥΛΛΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΟΡΕΙΩΝ

Οἱ ψύλλοι (ἐπιτραπήτω ἡμῖν ἡ ὀνομασία των) δὲν ἔχουσι μόνον τὴν δεξιότητα τοῦ νὰ πηδῶσι πηδῆματα γιγάντια, ἀλλ' ἔχουσι καὶ ἀπίστων ἀνάπτυξιν τῶν μυῶνων, πρὸς δὲ τούτοις νοημοσύνην καὶ εὐμάθειαν μεγίστην. Ἰατρός τις (ὁ Dr Charbonnier) διηγεῖται ὅτι κατώρθωσαν νὰ διδάξωσι ψύλλους περιεργότατα γυμνάσια. Ψύλλος τις μετρίου μεγέθους ζευγνύμενος εἰς μικρὸν τηλεβόλον ἔσυρεν αὐτὸ εὐκολώτατα. Τὸ τηλεβόλον τοῦτο ἦτο κοῖλον, εἶχε δὲ μέγεθος μὲν ἴσον πρὸς ἡμῖσιν ὄνυχια, βάρους δὲ ὀγδοηκονταπλάσιον τοῦ βάρους τοῦ ψύλλου, καὶ τροχοῦς, ἐνὶ λόγῳ ἦτο κατὰ πάντα ὅμοιον πρὸς τὰ ἐν χρήσει πολεμικὰ τηλεβόλα, πληρούμενον δὲ πυρίτιδος ἐξεπερσοκρότει, ἐν ᾧ ὁ ψύλλος οὔτε ἐφοβεῖτο ὑπὸ τοῦ βρόντου οὔτε κἂν ἐταράσσετο. Ἡ δέσποινα τοῦ ψύλλου τούτου ἐφύλαττεν αὐτὸν ἐν θήκῃ ὑπεστρωμένη διὰ βελούδου, ἣν εἶχε πάντοτε ἐν τῷ θυλακίῳ της. Ὁσάκις δὲ ὁ ψύλλος ἐπέινα, ἔθετεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ βραχίονός της, ἐξ οὗ ὁ πειναλέος ἀπερρόφα ὅσον αἷμα ἤθελε. Ἄλλ' ἀτυχῶς ἐπελθὼν ὁ χειμὼν ἐθανάτωσε τὸ ἀρεϊμάνιον ζωῦνον.

Ἄλλος τις (M. Hook) διηγεῖται ὅτι ἄγγλος τις κατεσκεύασεν ἐξ ἐλεφαντίνου ὀδόντος ἄμαξαν μετὰ ἐξ ἵππων, ἄμαξηλάτου, τεσσάρων ἐν αὐτῇ ἐπιβατῶν καὶ δύο θεραπόντων ὀπισθεν καθήμενων· ὅλη δὲ αὕτη ἡ κατάφορος ἄμαξα ἐσύρετο ὑπὸ ἑνὸς καὶ μόνου ψύλλου. Ὁ συγγραφεὺς τῶν Ἀναμνήσεων τῶν Παρισίων (M. Kotzebue) διηγεῖται ὅτι εἶδεν ἐν Παρισίοις ναύτην ἐπιδεικνύοντα διὰ τοῦ μικροσκοπίου ψύλλους οὓς αὐτὸς εἶχε διδάξει. Τούτων δὲ ὁ μὲν ἔσυρεν ἐλεφάντα μικροσκοπικόν, ὁ δὲ ἄμαξαν μεστὴν ἐπιβατῶν. Γυνὴ δὲ τις ἔχουσα τοιοῦτους ψύλλους ὀσάκις ἐβλεπέ τινα αὐτῶν καταπεπονημένον καὶ μὴ θέλοντα νὰ ἐργασθῆ, ἀνέσυρε τὴν χειρὶδα τοῦ ἐνδύματός της καὶ ἐπέθετεν ἐπὶ τοῦ βραχίονος αὐτῆς τὸν καταβεβλημένον ἐργάτην, ὅστις ἀφ' οὗ ἔπινεν ὅσον αἷμα ἤθελε καὶ ἀνεζωογονεῖτο, ἐπανελάμβανε τὴν ἐργασίαν μετὰ μείζονος προθυμίας.

Ἐν τινι δὲ συγγράμματι περὶ τῆς ψυχῆς τῶν ζῴων ἀναφέρεται (ὑπὸ τοῦ Alfred de Nore) ὅτι

ἰταλὸς τις Κουκιάνης ἐπεδείκνυεν ἐν Παρισίοις ψύλλους ἐνδεδυμένους στολὴν στρατιωτικὴν καὶ ἐκτελοῦντας ἐλιγμούς μετὰ πολλῆς εὐστροφίας καὶ τέχνης, ἐτέρους δὲ τινας ἀντλοῦντας ὕδωρ διὰ κάδου ἔχοντος μέγεθος ἀνάλογον πρὸς τὰς δυνάμεις τοῦ ἀντλοῦντος ζωῦφιου. Καὶ ἐν Παρισίοις δὲ καὶ ἐν Λονδίῳ ἐθεάθησαν ἄνδρες ἐπιτήδειοι! ἐπιδεικνύοντες ψύλλους ἐξασηκηνέους καὶ διδάσκοντες τὸν τρόπον τῆς ἐκγυμνάσεως καὶ διδασκαλίας αὐτῶν. Φαίνεται δὲ ὅτι εὐκόλως δύναται τις νὰ διδάξῃ τὸν ψύλλον νὰ σύρῃ βάρους ἀναλόγως μέγα, ἐὰν δέσῃ αὐτὸν διὰ λεπτῆς τριχὸς ἢ νήματος μετὰ τῆς ἀπό τινος στερεοῦ μέρους. Εὐκόλως δὲ δύναται τις νὰ τὸν δέσῃ ἀπὸ τοῦ τραχήλου διὰ θηλειᾶς τῆ βοήθειά βεβαίως μικροσκοπίου. Ὁ οὗτω πως δεδεσμευμένος ψύλλος, ἀφ' οὗ ἐπὶ πολλὴν ὥραν μάτην προσπαθῆσιν νὰ πηδήσῃ, βλέπων τὸ ἀδύνατον τοῦ πράγματος, μεταβάλλει τὰ ἄλματα του εἰς τυχτικὸν βᾶδισμα καὶ τότε εἶνε εὐκόλον νὰ τὸν ζεύξῃ τις. Ἴνα δὲ συνειθίσῃ ἐντελῶς νὰ βαδίζῃ, νὰ σύρῃ φορτία καὶ νὰ ἐκτελῇ διάφορα γυμνάσια, ἀπαιτεῖται βεβαίως δόσεις ὑπομονῆς καὶ ὑπομονῆς οὗ τῆς τυρούσης.

Ληγουσὶς τῆς 15^{ης} ἑκατονταετηρίδος ψύλλος τις κατέστη ἥρωσ πληθύος ποιημάτων. Τὴν δ' ἐπομένην ἑκατονταετηρίδα καὶ τοὶ ὁ Λαφονταίνος ἀνεθεμάτισε τὸν ψύλλον ἀναφανήσας που:

Ἄ τερπικέραυνε θεέ, κεραύνησον τοὺς ψύλλους!
ἀλλ' ὅμως καὶ μετὰ τὸ ἀνάθημα τοῦτο, οὐδὲ ὅπως ἐμειώθη ἢ πρὸς τὸ ζωῦφιον τιμὴ καὶ ὑπόληψις τῶν ἀνθρώπων. Μακάριος δὲ ὁ δυνάμενος νὰ συλλάβῃ ψύλλον ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς ἡγαπημένης του φίλης! λέγει που συγγραφεὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τὸ δὲ σύμμορον ζῶον παρρηθὺς ἐνεκλείετο ἐν κρυσταλλίνῃ θήκῃ καὶ ἐξηρτάτο ἀπὸ τοῦ τραχήλου ὡς τίμιον κειμήλιον θεωρούμενον. Πολιτικός τις ἀνὴρ (M. Desbarreaux) διηγεῖται ἐν τινι ποιηματίῳ πῶς ἤμαλότευσε ψύλλον, ὃν συνέλαβε ἐπὶ τῆς Μαρὶὸν Δελόρμ.

Τῆς ἐρωτοτρόπου ταύτης ἐποχῆς παρελθούσης ἔπαυσαν βαθμὴδὸν καὶ οἱ ποιηταὶ γράφοντες ποιήματα εἰς τοὺς ψύλλους. Ἄλλὰ γίνεται ἔτι μνεῖα αὐτῶν ἐν τῷ Φαύστῳ τοῦ Γκαίτε.

Ἄλλὰ ἐλησμονήσαμεν μικροῦ δεῖν καὶ ἑτερον μάρτυρα τῆς νοημοσύνης τῶν ψύλλων. Ὁ βαρὸν Βαλκινάριος ἀποθανὼν τῷ 1852 μνημονεύει θυμασίων πραγμάτων ἐκτελουμένων ὑπὸ ψύλλων, οὓς ἐπεδείκνυε τις ἐν Παρισίοις, κατὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Κορηματιστηρίου ἀντὶ ἐξήκοντα λεπτῶν. Τέσσαρες τῶν ψύλλων τούτων ἰστάμενοι ὄρθιοι ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν εἶχον ἀνά χειρὰς ἀκύντιον ἐκ φλοιοῦ λεπτοτάτου μόλις διακρινόμενον καὶ ἐξετέλουν διαφόρους στρατιωκὰς ἀσκήσεις. Δύο ἕτεροι ἦσαν ἐξευγμένοι εἰς

1. Ἰδ. Ἐστίας τόμ. Α' σελ. 286.

χρυσῶν τετράτροχον ὄχημα μετὰ τοῦ ἄμαξηλάτου καὶ το ἔσυρον εὐκολώτατα καὶ κανονικώτατα. Τρίτους τις ἐκάθητο ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ ἡνιόχου κρατῶν μαστίγιον. Πάντα δὲ ταῦτα ἐκινούνοτο ἐπὶ πλακῆς κατόπτρου λείου. Οἱ ψύλλοι οἱ ἐκτελοῦντες τὸ ἔργον τῶν ἵππων ἦσαν δεδεμένοι ἀπὸ τῶν μηρῶν διὰ χρυσῆς ἀλύσεως, ἣτις οὐδέποτε ἐλύετο. Οὕτω πως δὲ ἐζῶν ἐπὶ δύο ὄλα ἔτη καὶ ἡμισυ, οὐδενὸς ἀποθανόντος κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα. Ἐτρέφοντο δὲ τιθέμενοι ἐπὶ τοῦ βραχίονος ἀνθρώπου τινός. Ὁπότε δὲ δὲν ἤθελον νὰ περιπατήσωσι καὶ νὰ σύρωσι τὸ ὄχημα, ὁ ἔχων αὐτοὺς ἐλάμβανε ἀνθοσκα καίοντα καὶ τὸν ἐπλησίαζεν εἰς αὐτοὺς, οὗτοι δὲ θερμαινόμενοι ἐπελαμβάνοντο παραχρῆμα τοῦ ἔργου των.

Ἄλλὰ τί τὸ ἄφελος τῆς νοημοσύνης ἀνευ τῆς καρδίας; Ἐλέγητο ὅτι καὶ τὸ μικρότατον τῶν ζῴων, τὸ κατ' ἐπιφάνειαν ἀχρηστότατον εἰς τὸν ἀνθρώπον, δύναται νὰ μᾶς ἐκπλήξῃ διὰ τῆς ὑπομονῆς του, τοῦ θάρρους, τῆς εὐφυΐας, ἡμεῖς δὲ προσθέτουμεν καὶ διὰ τοῦ αἰσθημάτων καὶ τῆς μητρικῆς στοργῆς. Ἰδοὺ δὲ διατί.

Ἄφ' οὗ ἡ ψύλλα γεννήσῃ τὰ ὡά της ἐν τῇ κόνῃ, ἐντὸς τῶν σχισμᾶδων τῶν σανίδων καὶ τῶν σανιδωμάτων, ἐν τοῖς σπαργάνοις τῶν βρεφῶν, καὶ ἀφ' οὗ οἱ λευκοὶ καὶ διαφανεῖς σκώληκες ἐξέλθωσιν ἐκ τῶν ὠῶν συστρεφόμενοι ὡς μικρὰ τινα ἐγγελίδια, ἡ μήτηρ μεταγγίζει εἰς τὸ στόμα αὐτῶν τὸ ἐν τῷ σίμυτι αὐτῆς αἷμα καὶ παραχρῆμα διὰ τοῦ διαφανοῦς δέρματος αὐτῶν βλέπει τις χρωματικῶς μινον ἐρυθρὸν τὸν πεπτικὸν αὐτῶν σωλήνα. Τὴν τροφήν δὲ ταύτην ἐπορίσθη ἡ ψύλλα κεντήσασα τὸ σῶμα ἡμῶν καὶ ἐκμυζήσασα ὀλίγον αἷμα χάριν τῆς ὑπάρξεως τῶν τέκνων της.

Μή τις λοιπὸν καταρσθῆ τὸ φιλόστοργον τοῦτο ζωῦφιν, διότι ἐνοχλεῖ ἡμᾶς εὐχὶ ὑπὸ κακίας κινούμενον, ἀλλ' ὑπὸ μητρικῆς, ὡς εἶδομεν, στοργῆς καὶ κατ' ἀνάγκην ὑπὸ τῆς φύσεως βιαζόμενον. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ μετὰ πολλῆς προσοχῆς κεντᾷ, προσέχον μὴ βλάβῃ ἡμᾶς. Καὶ ναὶ μὲν ἔχει κλίσειν τινὰ γαστρονομικὴν, ἀλλὰ δὲν εἶνε οὔτε λαίμαργον οὔτε αἰμοδόρον. Ἄμα κεντήσας ἡμᾶς ὁ ψύλλος παραχρῆμα ἀπέργεται, ὡς συναισθανόμενος τρόπον τινὰ ὅτι δὲν εἶνε καλὴ ἢ πράξις του αὕτη. Πρὶν ἢ δὲ ἀπέλθῃ γαργαλίζει διὰ τῶν ποδῶν του τὰ πέριξ τῆς πληγῆς ἵνα καταπραῖνῃ καὶ ἀποναρκώσῃ τὸ ἐξηρησμένον ὑπὸ τοῦ κεντήματός του μέρος. Διατί νὰ ὀνομάσῃ ὁ Αἰνναῖος τὸν ψύλλον ἐρεθιστικόν; Τὸν κορειὸν μᾶλλον ἔπρεπε νὰ ὀνομάσῃ τριοῦτον, τὸν νυκτερινὸν τοῦτον τύραννον τῶν ἀνθρώπων. Διότι καὶ μὲν ἐνοχλεῖ ἐκείνους ὧν τὸ αἷμα δὲν εἶνε ἀνάλογον πρὸς τὸ νευρικὸν σύστημα, ἀλλ' ὅμως οὐδὲ ὅπως ἐξερεθίζει οὐδὲ βλασάνει τὴν ὑπ' αὐτοῦ τραυματιζόμενος. Ὁ ψύλλος δὲν ἔχει τὸ καυστικὸν ἐκεῖνο καὶ δυσῶδες ὑγρὸν τοῦ κορειοῦ.

Ὁ κορειὸς δὲν ἀρκεῖται μόνον εἰς τὸ νὰ ἐκμυζᾷ τὸ αἷμα, ἀλλὰ ἐν τῇ πληγῇ ἣν ἀνοίγει ἐγγέει, ἀντὶ τοῦ ἀφαιρηθέντος αἵματος, ὑγρὸν τὴν καυστικὸν καὶ δριμύ ἐκ τοῦ στόματός του ἐκκρινόμενον. Κακὴ καὶ ψυχρὰ ἀνταμοιβὴ καὶ ἀποζιμώσεις! Ἀσίποτε ἐφοβήθη καὶ ἐμίσησεν τοὺς προστύχους καὶ χυδαίους, καὶ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ φωτός. Ὁ κορειὸς καὶ ὁ ἀνθρώπος εἶνε οἱ κυριώτατοι καὶ οἱ ὀμώτατοι πολέμιοι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἡ δὲ μοχθηρία αὐτῶν εἶνε τοσοῦτω μᾶλλον κινδυνώδης, ὅσῳ συνοδεύεται αὕτη ὑπὸ νοημοσύνης μᾶλλον ἀνεπτυγμένης.

Οἱ κορειοὶ δύνανται νὰ ζήσωσι πολλὸν χρόνον ἄσιτοι ἐνεκα βεβαίως τῆς ληθαργικῆς καταστάσεως εἰς ἣν ὑπόκεινται τὸν χειμῶνα. Διετήρησέ τις κορειοὺς ἐν ὅλῳ ἔτος ἐν φιαλιδίῳ κεκλεισμένους, καὶ κατὰ τὸ θέρος ἀνοίξας τὸ φιαλίδιον εἶδεν αὐτοὺς κινουμένους καὶ ἀναζήσαντας.

Ὁ Βαλμόντος Δερμπούρης διηγεῖται ὅτι περιέργως τις θέλων νὰ ἴδῃ πῶς ὁ κορειὸς ἀνακαλύπτει τὴν παρουσίαν ἀνθρώπου, ἐποίησε τὸ ἐπόμενον πείραμα. Κατεκλίθη ἐπὶ κλίνης κρεμαστῆς καὶ ἀνευ οὐρανοῦ ἐν τῷ μέσῳ δωματίου γυμνοῦ παντός ἐπίπλου, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐδάφους τοῦ δωματίου ἔθηκε κορειὸν, ὅστις καθοδηγούμενος βεβαίως ὑπὸ τῆς ὀσφύσεως, ἔστη ἐπὶ τινος στιγμῆς ἀμφοτέρωθεν καὶ οἰνεῖ σκεπτόμενος καὶ μελετῶν διὰ τίνος τρόπου θὰ δυνηθῆ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κλίνην. Τέλος δὲ μετὰ πολλοὺς ἐνδοιασμοὺς ἀπεφάσισε καὶ ἀνέβη εἰς τὸν τοίχον, διὰ τοῦ τοίχου δὲ εἰς τὴν ὀροφήν. Ἄμα δὲ φθὰς ἀκριβῶς ὑπεράνω τῆς κλίνης, ἀφέθη καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ῥινῆς τοῦ περιέργου παρατηρητοῦ ἐκθάμβου ἐπὶ τῷ κατορθώματι καὶ τῇ πονηρίᾳ τοῦ κορειοῦ. Καὶ ἄλλα πλεῖστα ὅσα ἠδυνάμεθα νὰ διηγηθῶμεν μαρτυροῦντα τὴν νοημοσύνην τῶν τοιοῦτων ζωῦφιων, ἀλλὰ χάριν συντομίας καὶ ἵνα μὴ γενώμεθα ὀχληροὶ καταχρῶμενοι τῆς φιλομαθείας καὶ τῆς ὑπομονῆς τῶν ἡμετέρων ἀναγνώστων, καταλήγομεν ἐνταῦθα τὸν περὶ νοημοσύνης αὐτῶν λόγον ἀναβάλλοντες εἰς ἄλλοτε πλεονά τινα καὶ περιεργότερα. Κυρία Σ*

Η ΚΟΛΑΣΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Ὁμολογῶ ὅτι ἡ κόλασις εἶναι φοβερά. Ὁ κεραιόφρονας Διάβολος, οἱ εἰδεχθεῖς δαίμονες, οἱ πολυκέφαλοι ὄφεις, οἱ φλέγοντες δράκοντες, αἱ ἱπτάμεναι γλωσσαι πυρός, αἱ πετυρωμένοι ἐσχάροι, οἱ ἐκ πετρελαίου ζέοντες λέβητες, ἐνὶ λόγῳ τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον δὲ εἶναι θέαμα παρηγόρων οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν μᾶλλον βίγαντα γέροντα, ἀλλ' ἡ κόλασις δὲν εἶναι δι' ἡμᾶς, δὲν εἶναι διὰ τοὺς Ἕλληνας· ὁ Ἕλληνας ἤξευρε νὰ οἰκονομήσῃ τὰ πάντα, διότι ἐγεννήθη πολὺτροπος ὡς ὁ Ὀδυσσεύς. Κατὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην ἡμέραν, καθ' ἣν αἱ καταχθόνιοι σάλπιγγες διὰ βραγχῶ-

δους φωνής θ' αναγγείλωσιν ότι επέστη ή ώρα της κρίσεως, αμύλλα σφοδρά θα έγερθη μεταξύ των εθνών όποιον δεξιότερον και προσφυέστερον θα φενάκησιν, σαγηνεύση ή εκφοβήση τόν Διάβολον, όπως αποφυγή την κόλασιν. "Εκαστον εθνος θα μεταχειρισθή τα μάλλον ιδιάζοντα προς τόν χαρακτήρα και την φύσιν αυτού όπλα, αλλά μόνον οι "Ελληνες θα καταγάγωσι θρίαμβον πλήρη διά της παντοδυνάμου καλλοποθεύσεως. "Ο "Ελληνη, φύσει συνταγματικός ών, θα εφαρμόση και εις την κόλασιν την κατά τας εκλογάς έν χρήσει τακτικήν θα καλλοποθεύση τας πεπωρωμένας εσχάρας, αντικαθιστών αυτάς διά ξυλίνων πυρι βεβαμμένον, θα καλλοποθεύση τούς ζέοντας λέβητας μεταποιών αυτούς εις εύχρηστους λουτήρας, πώς ; τό άγνοώ, αλλά θα τό κατορθώση. Θα πλαστογραφήση, παραμορφώση ή σχίση τα κατάστιχα, όπως ούδαμού εύρεθή τό όνομά του έγγεγραμμένον, αλλά μόνον τά όνόματα των ύπουργών του, διότι ό "Ελληνη είναι πάντοτε της αντίπολιτευσεως, όσάκις δέν έχει θέσιν. . . συμπολιτευομένου. "Ως προς δέ τούς όφεις και τούς δράκοντας αυτό θα ήναι άπλη παιδιά διά τόν "Ελληνα, όστις εις ήρωϊκώτερον χρόνον κατέβαλε την Σφίγγα, τόν εκατόγγειρα Βριάρεων, την Μέδουσαν, την "Υδραν και άλλα ούχ ήττον επίφοβα τέρατα συν εις τόν Μινώταυρον, ει και ό Βαλζάκ δέν φαίνεται αποδεχόμενος την καταστροφήν αυτού. "Αλλως τε και ό "Ελληνη εις την κόλασιν θα ήναι en pays de connaissance, μεταξύ πατριών φίλων, διότι ό Διάβολος όσον και άν έγγενε Διάβολος, δέν είναι δυνατόν να ελησμώνησιν την έλληνικήν αυτού καταγωγήν και να μη ένθυμηται ότι ήτό ποτε άδελφός του Διός και ότι επιε και αυτός εκ του ύδατος του "Ιλισσού, ότε ό "Ιλισσός δέν ήτο ξηρός, ως ή φωνή των εκεί άδουσών Γερμανίδων. Δέν όμως ό "Ελληνη να προσερχθή αύτῷ κοσμίως και εύπρεπώς, κρατών εις την χείρα τόν πύλον ή τό φέσι και μη φέρων σιγάρον επί των χειλέων, διότι ό Διάβολος, ζήσας επί πολλόν χρόνον έν Παρισίοις, είναι λίαν άυστηρός προς την καλήν συμπεριφοράν. Δέν ώσάυτως να λαλήση αύτῷ γλώσσαν όπωσούν καθαρεύουσαν, αποφεύγων τούς καθ' εκάστην άκουομένους ή αναγινωσκομένους βαρβαρισμούς, διότι άν τυχόν ειπή αύτῷ: «Χαίρομαι, κύριε Διάβουλε, ότι έλαβον την τιμήν να σās γνωρίσω, ή καταχρῶμαι της καλωσύνης σας, ή σās συνιστώ την δεσπούνην τάδε, ή. . . ή. . . πολύ πιθανόν να στρέψη αύτῷ τά νῶτα. "Ο Διάβολος έχει βεβαίως πολλά έλαττώματα, και τίς δέν έχει τα ίδια του ; τα ελληνικά όμως επίσταται καλώς, διότι εκκαμε τακτικά σπουδάς και δέν προεβιάσθη βουλευτική συστάσει, δυγάμει έγχειριδίου ή θραύων τās ύέλους των παραθύρων των διδασκάλων του «μεσονυκτίοις ποθ' ώραις.» Τα τοιαύτα εις την κόλασιν δέν γίνον-

ται. "Υπήρξε μάλιστα εποχή, και αύτη δέ εις τά πρόθυρα της "Αναγεννήσεως, καθ' ήν ή ελληνική έθεωρείτο αποκλειστικώς ως γλώσσα του Διαδούλου, καθό ή της αίρέσεως. Διά και ή θεολογική των Παρισίων σχολή δέν έδίστασε να κηρύξη ένόπιον του Παρλαμένου ότι «απόλωτο ή θρησκεία εις επετρέπετο ή των ελληνικών και έβραϊκών γραμμάτων σπουδή.»¹ "Εν έτει δέ 1530 Γάλλος τις μοναχός έλεγεν από του άμβωνος της εκκλησίας : «Εφευρέθη νέα τις γλώσσα, ήν καλοῦσιν ελληνικήν» προσέχετε καλώς απ' αύτης, διότι είναι πασών των αίρέσεων ή γενέτειρα. Βλέπω εις τās χειρας πολλών ανθρώπων βιβλίον έν τῇ γλώσσῃ ταύτῃ γεγραμμένον όπερ όνομάζουσι Καίτην Διαθήκην» τούτο δέ τά βιβλίον είναι πλήρες άκανθών και όφρων.² »

ΕΡΗΝΑΙΟΣ ΛΕΟΠΙΟΣ.

Αί παραδόσεις περί της επανόδου εις την ζωήν ήρώων θανόντων ή εξόχως αγωνισθέντων ύπερ ελευθερίας της πατρίδος αυτών, εξ αρχαιοτάτων μύθων πηγάζουσαι, εις κοινότητα παρά πλείστοις λαοίς. "Ινα δέ εις τά γνωστότατα περιορισθώμεν, οι Γερμανοί έπίστευον μέχρι πρό μικρού ότι ό έν άπαρχήν πόργω μέχρι πρό αίωνων καθεύδων αυτοκράτωρ Βαρβαρόσας έμελλε ν' αναστήση την Γερμανικήν αυτοκρατορίαν, οι "Ελβετοί πιστεύουσιν ότι ό μυθολογικός αυτών ήρωας Γαυλιέλλμος Τέλος θ' αναβιώσει όταν ήδη κινδυνεύουσαν την ελευθερίαν της χώρας του, οι Σέρβοι έδιηγοῦντο περί του βασιλέως Μάρκου ότι πρώτος θα σημάνη την ώραν της κατά των Τούρκων εξέγερσεως, και παρ' ήμιν δέ τοις "Ελλησι φέρεται παράδοσις περί του έν τινι κρύπτῃ της "Αγίας Σοφίας εύρισκομένου Μαρμαρωμένου βασιλιά, όστις θ' αναζήση όταν επιστή ή ώρα της γενικής των "Ελλήνων απελευθερώσεως. "Οτι και οι "Αλβανοί όμοίως τρέφουσι δοξασίας περί του ήρωος αυτών Γεωργίου του Καστριώτου, ή Σκενδέρμπευ μανθάνομεν κατά πρώτον εκ της κατωτέρω δημοσιευμένης παραδόσεως, ήν παρά ληστοῦ Γκέκα άκούσας ανεκοίνωσεν ήμιν φίλος της "Εστίας εκ της παραδόσεως ταύτης καταφαίνεται προσέτι όπόσον άσθενής είναι ή επενέργεια του μωαμεθανισμού παρά τοις εξισλαμισθεσιν "Αλβανοίς, και όπόσον κατισχύει της θρησκείας τό έθνικόν αίσθημα. Σ. τ. Δ.

Προσδοκία ελεύσεως του

ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΥ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΛΒΑΝΟΙΣ

Οί κάτοικοι της άνω "Αλβανίας, οι ιδιαιτέρως όνομαζόμενοι Γκέγκαι πιστεύουσιν ότι θα έλθῃ ποτέ ό Σκενδέρμπευς, όπως έδηγών τούς νυν άρμυανίους αυτού συμπολίτας κατά του Σουλτάνου διεκδικήση παρ' αυτού την βασιλείαν του, ήν τοσούτον ανάνδρως έν τῇ προσκάρῳ εκείνου άπουσία εκ του κόσμου τούτου ήρπασε. Προς διατήρησιν δέ του στρατού του θ' αποκαλυφθώσιν ανεξάντλητοι αποθήκαι κέγγρου, εύρισκόμεναι έντός τινος των όρέων της πατρίδος του. Ουδέποτε όμως θα δεχθῇ να έλθῃ πριν ή ιδῃ τούς συμπολίτας του επαναστατούντας κατά του Σουλτάνου και διατηρούντας την επανάστασιν

1. Villars : De la réformation de Luther, σελ. 65, σημ. 1.
2. Αυτόθι: ένθ' άνωτέρω.

επαξίως της καταγωγής των. Προσέτι δέ δοξάζουσιν ότι, έν άξιώθῳσι της ελεύσεως εκείνου και της έντελους απελευθερώσεως από του ζυγοῦ, ποτέ δέν πρέπει να παραβλίνωσι τό «μπέσα» των, οὐδέ να προσβάλλωσι γυναίκας όσον μικρά και άν εινε ή προσβολή.

Τās δοξασίας ταύτας των όρεσιβίων εκείνων έμάθομεν τῷ 1868 παρά τινος ληστοῦ Γκέγκα. "Ερωτηθείς δέ ύφ' ήμῶν, άφου ό Σκενδέρμπευς ήτο Χριστιανός, πώς θ' ακολουθήσωσι Χριστιανόν αρχηγόν Μωαμεθανοί όντες, απεκρίνατο: «Δέν ξέρεις τί λές όρέ ! κρέμα πύσαι και διαβασμένος ! ό "Ισκενδέρμπεο ξέρει τί θα κάμη» εμεις δέ ξέρουμε τίποτα» υδειξας δέ τινας παρόντας συμπολίτας του Χριστιανούς προσέθηκε : «να όρέ ό Βέλιος, ό Τῶμος, ό Ούγγρη, ό "Ιώαν ! και αυτοί εινε από τό βελιατί μου» εινε καούροι, μά παλληκάρια σαν κ' έμάς. "Εμεις γιατί γενήκαμε Μουσουλμάνοι ; για να είμαστε λεύτεροι, όχι ραγιαδες» αυτό δέν τό ξέρει ό "Ισκενδέρμπεο ; Είμαστε Γκέγκαι, τίμιοι, δέν πατοῦμε τό μπέσα» αυτοί οι ντυντουμιδες, που ήρθαν από τό "Ανατόλ, ας εινε Μουσουλμάνοι, δέν έχουν ούτε τιμή ούτε μπέσα, ας πηγαίνουν 'ς τό Τζαμι δέκα φοραίς την ήμέρα.» Αί εξηγήσεις αύται και τοι δέν νύχαριστήσαν την περιεργίαν ήμῶν προσπαθούτων περισσότερα ν' αντιχυνώσωμεν, ένομίσαμεν όμως φρόνιμον να σιωπήσωμεν, διότι ειχεν ήδη αρχίσει να γουρλώη τα μάτια του ό Γκέγκας ληστής.

* * * "Εν "Αθήναις, 1879.

Γνώμαι και σκέψεις ήθικαι του δονκού

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωηίου.]

170.

Δυσκόλως δύναται τις να βεβαιώση ότι ή άπλότης, ή ειλικρίνεια και ή χρηστότης της διαγωγής ήμῶν είναι έργον ευθύτητος και ούχι πανουργίας στρατήγημα.

171.

Αί άρεται άφανίζονται έν τῷ συμφέροντι καθώς οι ποταμοί έν τῇ θαλάσσῃ.

172.

Πλειοτέρων καθηκόντων ό άνθρωπος παραβάτης γίνεται εξ άκηδίας ή εκ συμφέροντος.

173.

Περίεργεια περιεργείας διαφέρει. Και ούτος μὲν ό περιεργος ύπό του συμφέροντος παραφερόμενος, επιθυμεί να ανακαλύψη τί εις αυτόν δύναται να χραισμεύση εκείνος δέ εξ ύπερηφανείας θέλει να μάθῃ ό,τι οι άλλοι άγνοοῦσιν !

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δέν ύπόρχει έν τῷ Πανεπιστημίῳ, λέγει ό τέως Πρύτανης κ. Α. "Αναγνωστάκης έν τῇ εσχάτως δημοσιευθείσῃ Λογοδοσία αυτού, άκρα-

τήριον χωροῦν πλείονας τῶν 200 μαθητῶν. Τό μέγιστον των ύπαρχόντων έχει 26 θρανία, ών εκαστον χωρεί τό πολύ 7 μαθητάς» και όμως τινά των μαθημάτων έχουνε την πληθύν των άκροατῶν triplasiai. "Εν τῷ μαθήματι φέρ' εἶπεν του καθηγητοῦ του ρωμαϊκού δικαίου κ. Π. Καλλιγὰ οι φοιτηταί συσφίγγονται έν τοις θρανίοις, κάθηνται επί των γραφείων, ιστανται έν τοις διαδρόμοις, ιστανται έν τοις παραθύροις, ιστανται έξω των θυρών και όμως αδύνατον να χωρήσωσιν. "Εν τινι των θερυνῶν μαθημάτων, παραδιδόντος του καθηγητοῦ κατά πύχην περί διαθηκῶν, τινές των όμιλητῶν ελιποθύμησαν, κινδυνεύσαντες να τελευτήσωσιν άδιάθετοι.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Οίκοτρον θέαμα παριστώσιν αί απομακρυνθείσαι εκείναι γυναίκες, αίτινες καλύπτουσι με άνθη τās ρυτίδας των, και στέφουσι με πτερὰ και αδάμαντας τά λιπόσαρκα μέτωπά των' όλα των εινε ψευδή και τό ανάσθημά των, και ή χροιά των, και ή κόμη των, και τό μειδιάμά των' όλα των εινε κατηφῆ και ή στολή των, και ή φαιδρότης των. Παρακάθηνται εις τό συμπόσιον του παρόντος, ως ίνα διδάξωσι μελαγχολικόν τι φιλοσοφικόν μάθημα την νεότητα, ως ίνα εἶπωσιν εις αύτήν: Ούτω και σεις θα παρέλθητε ! Φαίνονται προσκολλώμεναι μετ' απελπισίας εις την ζωήν, ήτις εινε κωφή πλέον προς αυτάς, θέλουσι ν' απορύγωσι τās ύβρεις του γήρατος, και νομίζουσιν ότι τό κατορθούσιν ελθέτουσαι αυτό εις τās ύβρεις των βλεμμάτων. (Γεωργία Σάνδ)

ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΡΑΚΕΣ ΕΙΝΕ ΩΦΕΛΙΜΟΙ

Ο κοράξ έν γένει απολαύει κακής φήμης θεωρείται ως ό τρόμος του γεωπόνου, κλέπτων τά σπέρματα καθ' όσον εκείνος τά σπείρει. "Αλλ' ίσως ή κατηγορία αύτη εινε συκοφαντία, διότι ουδέποτε εύρέθησαν έν τῷ φάρυγγι του κοράκος σπέρματα' τό μόνον δέ όπερ αναζητεί έν τοις άγροίς εινε τό έντομα άτινα ίσα ίσα άφανίζουσι τά σιτηρά. "Εάν δέ ύπάρχωσιν άμφιβολίαί περί της κλίσεως του κοράκος εις τά σιτηρά, ουδεμία όμως ύπάρχει περί της μανιώδους κατά των έντόμων καταφοράς του, ως θάποδειχθῇ κατωτέρω.

Πέρουσι τό θέρος σμήνη ακρίδων κατεκάλυψαν την έξοχην έν ή κατοικίῳ' εύτυχώς δέ έληγεν ήδη τό θέρος, ώστε δέν ήδυνήθησαν να βλάψωσι τίποτε, διότι τά έντομα ταύτα περί τό τέλος της ζωής των εινε σχεδόν άβλαβῆ. Τότε δέ, τῷ όντι, ή θήλεια αναζητεί όπῆν τινα κατάλληλον έν ή να ταφή μέχρι της κεφαλῆς, οῦ γενομένου υποκύπτει εις τόν άφρευκτον νόμον της φύσεως, τουτέστι τό μὲν άνω του σώματος αυτης αποσυντίθεται. τό δέ κατώτερον τό περιέχον τά ώά, ή μάλλον τούς σάβληκας, διαμένει άθικτον,

ξως ή γονιμοποιός θερμότης του έαρος τὰ εκκολάφει.

Ο αριθμός των σκωλήκων δικμετρικῶς κειμένων εν τῷ σώματι αὐτῆς εἶνε τεσσαράκοντα, καί τοι οἱ χωρικοί λέγουσιν ὅτι οὐδέποτε εἶνε οὔτε πλείονες οὔτε ἐλάσσινες τῶν 99. Τὸν λήξαντα γεμῶνα οἱ κόρακες ἐφάνησαν ἐκτάκτως πολυάριθμοι· ἐγὼ αὐτὸς εἶδον χιλιάδας τοιούτων. Ἐπειδὴ δὲ οἱ κόρακες ὡς πτηνά θορυβώδη δὲν συννοῦνται πολλοὶ ἄνευ τινός λόγου, ἐξήτησα νὰ εὔρω τὸν λόγον τῆς συσσωματώσεως αὐτῶν ταύτης. Εἶδον δὲ ὅτι ὁ τύπος εἰς ἃν συνηθίζοντο ἦτο ἐσακμμένος εἰς βῆθος ἐνός δακτύλου περίπου. Ἀνασκάπτων δὲ καί ἐγὼ τὸ αὐτὸ ἔδαφος εἶδον ὅτι τὰ ὑπὸ τῶν κοράκων ἀναζητούμενα ἦσαν τὰ κυττάρια τὰ περιέχοντα τοὺς σκώληκας τῶν ἀκρίδων. Τοῦτου δ' ἕνεκα ἤ πρὸς τοὺς κόρακας ὑπόληψίς μου κῆξήθη, διότι ἔβλεπον ἤδη ἰδίους ὄμμασιν ἀποδείξιν ὅτι καὶ οὗτοι ἐργάζονται ὑπὲρ τοῦ κοινού καλοῦ ὡς ἐλεγκτὰ μέλη τῆς κοινωνίας.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐπιρράνεια τοῦ ἐδάφους ἐφ' οὗ ἐργάζονται εἶνε ἐκτεταμένη λίαν, ὁ καθ' ἑκάστην γινόμενος ἀφανισμὸς τῶν ἀκρίδων εἶνε μέγιστος. Ἀλλὰ δὲν πρέπει ὅμως νὰ σταυρόνωμεν τὰς χεῖρας προσδοκῶντες παρὰ μόνων τῶν κοράκων τὴν ἐξάλειψιν τῶν σκωλήκων τῶν ἀφανιζόντων τὰ γεννήματα ἡμῶν· διότι ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα πλείστα ὅσα ἐπικουρικὰ μέσα ἄτινα ὀφείλομεν νὰ μεταχειρίζομεθα. Ἄλλ' ἐὰν ἐπεχείρουν νὰ ἐκθέσω αὐτὰ ἐνταῦθα, θὰ παρεξερρεπόμην τοῦ σκοποῦ μου, διότι τοὺς ἀλίγους τούτους στίχους γράφων τοῦτο καὶ μόνον ἐπεθύμουν νὰ καταστήσω γνωστὸν, καὶ νὰ ποδώσω εἰς τὸν κόρακα τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ, τὴν ὑπόληψιν τῶν ἀνθρώπων.

Τῶν φιλοκοράκων τις

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

« Η γαλλικὴ ἑφημερίς Ἐλευθερία διηγεῖται τὰ ἐξῆς περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ chignon, τοῦ μεταυχένου κρωδύλου, ἃν αἱ γυναῖκες πρὸ δεκαπενταετίας μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγάπης μεταχειρίζονται.

« Πάντες οἱ κρῶβυλοι δι' ὧν αἱ γαλλίδες (καὶ μετ' αὐτῶν βεβαίως καὶ αἱ τῶν ἄλλων ἐθνῶν γυναῖκες, ἐν αἷς καὶ αἱ Ἑλληνίδες) κοσμοῦσι τὴν κεφαλὴν των, ἐχρησίμευσαν ἤδη ὡς κόσμημα τῆς κεφαλῆς τῶν φακιδῶν, μοναχικοῦ τινος τάγματος τῶν Ἰνδῶν, ἢ ἀπλούστερον τὰ chignons κατασκευάζονται ἐκ τῶν τριγῶν τῆς κεφαλῆς τῶν ἀνθρώπων τούτων. Ἀγοράζονται δὲ ἐν Ἰνδοστάνῃ οὕτω πῶς :

« Οἱ Ἰνδοὶ ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες πορευόμενοι εἰς προσκύνῃσιν τοῦ Μαχμελά μεγάλου ναοῦ τοῦ Ἀλλαχαβάδ παρὰ τῇ Καλκούττῃ, καταλείπουσιν εἰς τὸν θεὸν Βράχμαν τὴν κόμην των εἰς ἀνάμνησιν τῆς προσκυνήσεως αὐτῶν, κρεμῶντες

αὐτὰς ἐπὶ ὀρίζοντιῶν βράβδων ἐπίτηδες ὑπαρχουσῶν ἐν τῷ ναῷ. Οἱ ἱερεῖς πρακτικώτατα σκεπτόμενοι ὅτι τὸ ἐπόμενον ἔτος οἱ φακίραι θὰ ἐπανέλθωσιν ἔχοντες τὴν κόμην μακράν, διότι μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἀκριθείας διατηροῦσιν αὐτὴν, ἵνα τὴν ἀφιερῶσιν εἰς τὸν Βράχμαν, συνάγουσι πάσας τὰς κόμας καὶ τὰς ἀποστέλλουσιν εἰς δέματα εἰς Εὐρώπην καὶ μάλιστα εἰς τὰς ἐν Λονδίῳ καὶ Βιέννῃ κυριωτάτας ἀγοράς.

Τοιαύτην δ' ἐπίδοσιν ἔλαβε τὴ ἐμπόριον τοῦτο ἀπὸ τινῶν ἐτῶν, ὥστε συνέστη ἐπίτηδες ἐταιρία διαθέτουσα μέγιστα κεφάλαια εἰς ἡν ἐπετρέπη νὰ συνάγει καθ' ἑκάστον ἔτος τὰς ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀλλαχάδ ἀφιερουμένας τῶν φακιδῶν κόμας δίδουσα 4200 ρούπια τουτέστι τρισχιλίας νέας δραχμάς.»

Τὴν ἱστορίαν ταύτην τῆς καταγωγῆς τοῦ chignon διηγῆθη κύριός τις ἐπισκεψάμενος τὸν Ἰνδικὸν ναὸν περὶ οὗ ὁ λόγος καὶ ἰδίους ὄμμασιν ἰδὼν ἀποκοπτομένης τὰς κόμας ἀπὸ τῶν ῥυπαρῶν κεφαλῶν τῶν φακιδῶν. Τοσαύτην δὲ ἀπιδίαν ἤσθιάθησαν αἱ κατὰ τὴν διήγησιν ταύτην παροῦσαι γυναῖκες, ὥστε ὤρισαν νὰ μὴ φορῶσι πλέον chignon κατασκευασμένον ἐκ τριγῶν ξένων, ἀλλὰ νὰ εὐχαριστῶνται ἔχουσαι μόνας τὰς τρίχας τῆς ἰδίας των κεφαλῆς. Καὶ νὰ σας εἴπωμεν δὲν ἔχουσι καὶ ἄδικον. Λογικωτάτη ἢ ἀπόφασίς των αὐτή.

« Η γαλλικὴ κυβερνήσις ἐξακολουθεῖ παλαίονσα κατὰ τῆς ἀσυνέτου παραφορᾶς τῶν βίζοσπαστῶν. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἡ πόλις τῶν Βορδιγάλων ἐξελέξατο ἐν ἀναπληρωματικῇ τινι ἐκλογῇ βουλευτὴν τὸν γεραιὸν συνωμότην Βλαγκῆ, διατελοῦντα ἔτι ἐν τῇ εἰρκτῇ, διότι διωργάνωσε τὴν κατὰ τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως στάσις, διαρκούσης τῆς πολιορκίας τῶν Παρισίων. Ὁ Βλαγκῆ εἶνε ὁ Νέστωρ τῶν Γάλλων δημοκρατικῶν. Ὁγδοηκοντούτης περίπου, ἤρξατο μετράξ ἔτι νὰ συνομνῆ κατὰ τῶν καθεστώτων, διῆλθε τὸ ἦμισυ τοῦ βίου του ἐν ταῖς φυλακαῖς, κατεδικάσθη τρίς εἰς θάνατον καὶ ἐπληρώθη ἀπαξ βαρέως ὀπισθεν τῶν ὁδοφραγμάτων. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ὁ ἀδιόρθωτος συνωμότης, ὁ τῶσαυτας προκαλέσας σκηνὰς αἵματος, ἐπαινεῖται ὑπὸ τῶν γνωρίζοντων αὐτὸν ἐκ τοῦ σύνεγγυς ὡς ἀνὴρ ἡμερος, ἀκέραιος, φιλόανθρωπος, ἀγαπῶν τὰ ἄνθη καὶ τὰ πτηνά.

« Κατ' αὐτὰς ἐμελλε νὰ γείνη δοκιμὴ ἡλεκτρικῆς τινος λυχνίας πρὸς φωτισμὸν τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης. Ἰάλλινος κύλινδρος προσαρμολόμενος ἐπὶ τοῦ κράνου τοῦ δύτου περιέχει ἡλεκτρικὴν λυχνίαν ἐκ χαλκοῦ ἐστιβωμένου. Οἱ ἄνθρωποι εἶνε οὕτω πῶς διαθεθεμένοι ὥστε νὰ διαρκέσωσι τέσσαρας ὥρας. Παράγεται δὲ ὁ ἡλεκτρισμὸς ἐκ στήλης συγκεκμημένης ἐξ 20 μέτρων 40 στοιχείων Βούνσεν ἀναλόγως τῆς ἐντά-

σεως τοῦ φωτός ἢν θέλομεν νὰ ἔχωμεν. Ὁ πυθμὴν τῆς λυχνίας ἔχει κυτία δι' ὧν διέρχονται τὰ σύματα, διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου δύναται τις νὰ διακίψη ἢ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν συγκοινωνίαν μετὰ τῆς στήλης χωρὶς νὰ ἀποχωρήσῃ τὰ σύματα. Νῦν δὲ κατὰ πρῶτον γίνεται τοιαύτη ἀπόπειρα φωτισμοῦ τοῦ βυθοῦ τῶν θαλασσῶν διὰ τῆς προσθήκης φωτιστικῆς ἐστίας εἰς τὸ κράνος τῶν δυτῶν.

Γνωστὸν δ' εἶνε ὅτι καὶ τὸ τηλέφωνον ἐφηρμόσθη εἰς τὰς ἐργασίας τῶν δυτῶν προσαρμολόμενον εἰς τὸ κράνος αὐτῶν. Ὁ δύτης θέλων νὰ λάβῃ ἐξωθεν εἰδησίην τινα ἢ νὰ ἀνακοινώσῃ τι εἰς τοὺς ἐπὶ τοῦ πλοίου ἢ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἰσταμένους συντρόφους του στρέφει ἀπλῶς τὴν κεφαλὴν καὶ συνεννοεῖται εὐκολώτατα.

« Ἀπεστάλη εἰς Αὐστρίαν ἡ ἡλακάτη ἢν ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας Μαρία Ἀντωνιέττα εἶχεν ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ ἦτις μετὰ τὴν καρατόμησιν τῆς βασίλισσας ἐδόθη ὡς ἐνθύμημα εἰς τινα τῶν κυριῶν τῆς ἀκολουθίας τῆς. Ἡ ἡλακάτη αὐτὴ ἱκατὰ πρῶτον ἐξετέθη ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν Παρισίων τῷ 1867 καὶ ἀνεγνωρίσθη κοινῶς τὸ γνήσιον αὐτῆς. Εἶνε δὲ ἐξ ἐβένου ἀργυροκολλητοῦ, ἢ δὲ ἀτρακτος εἶνε ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστού. Ὑπάρχει δὲ ἐπ' αὐτῆς καὶ κἀναβίς, αὐτὴ ἐκείνη ἢν ἡ Ἀντωνιέττα κατέλιπεν ὅτε ἀνέστη ἵνα πορευθῆ εἰς τὴν λαμνητόμον. Ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα μεταβαίνουσα ἐγένετο ἐπ' ἐσχάτων κτῆμα κυρίας τινός, ἣτις ἀποβίωσασα ἐκληροδότησεν αὐτὴν εἰς τινα κυρίαν Οὐγγαρίδα τιμῶσαν μέχρι λατρείας τὴν μνήμην τῆς βασίλισσας. Καὶ ἤδη ἀπεστάλη εἰς αὐτὴν.

« Οἱ Κινεζοὶ, οἱ δεξιώτατοι οὗτοι ἄνθρωποι, ἐφεῦρον διαφόρους κόνεις, δι' ὧν δύναται τις νὰ κατασκευάζῃ αὐτὸς τὸν οἶνον του. Ἀπλουστάτη εἶνε ἡ μέθοδος. Ῥίπτομεν μίαν δραχμίδα (πρέζαν) κόνεως τοιαύτης εἰς ποτήριον ὕδατος καὶ ἀναταράττομεν τὸ μίγμα ὅπερ πινόμενον εἶνε τὰ μάλιστα εὐάρεστον. Ἐνίοτε δὲ ἀντὶ κόνεως ἔχουσι πλακίδια ὡς τὰ τῆς σοκολάτας. Ἀρκεῖ δὲ μικρὸν τεμάχιον ὡς ἐρέβινθος εἰς ἓν ποτήριον. Γίνεται δὲ μεγίστη χρῆσις ἐν τῷ Οὐρανίῳ Κράτει καὶ οἱ κατασκευασταὶ δύναται νὰ ποικίλωσι τὴν γεῦσιν τοῦ ξηροῦ τούτου οἴνου κατὰ τὴν ὄρεξιν τῶν καταναλωτῶν. Ἡμέραν τινὰ ἐν Παρισίῳ λαίμαργός τις πρὸς ἃν προσεφέροντο σταφυλαὶ δὲν τὰς ἔλαβεν εἰπών : « Δὲν παίρνω τὸν οἶνον μου εἰς καταπότια. » Καὶ πῶς νὰ εἴξωμεν ὁ φίλος ὅτι θὰ καταντήσῃ νὰ μεταβληθῇ ὁ οἶνος εἰς κόνιν.

« Ἡ ἱστορία τῆς πρώτης πεντηκονταετηρίδος τοῦ καθ' ἡμᾶς πολυταράχου αἰῶνος μέλλει νὰ διαφωτισθῇ ὅσον οὐπὼ ὑπὸ πλείστας ἐπόψεις διὰ τῆς προσεχοῦς ἐκδόσεως τῶν « Ἰπομνημάτων τοῦ πρίγκιπος Μετερνίχου », ἢν ἀνέλαβεν ὁ πρωτότοκος αὐτοῦ υἱὸς καὶ διάδοχος Ριχάρδος,

πρώην πρεσβευτῆς τῆς Αὐστρίας ἐν Παρισίῳ. Ἡ ἐκδοσις γενήσεται συγχρόνως γερμανιστί, γαλλιστί καὶ ἀγγλιστί· χάριν δὲ μειζονος ἀσφαλείας, τὰ χειρόγραφα καὶ αἱ μεταφράσεις ἀπεστάλησαν τοῖς οἰκείοις ἐκδόταις οὐχὶ διὰ τοῦ ταχυδρομείου, ἀλλὰ δι' εἰδικῶν ἀποστόλων. Αἶψαν περιέργον εἶνε τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον περὶ τοῦ φοβεροῦ Τεπελενιώτου, ὃ διηγεῖται ὁ Μετερνίχος : « Ὅτε ὁ Ἀλῆ πασᾶς τῶν Ἰωαννίνων (λέγει ὁ Μετερνίχος) περιελισθεὶς ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν Ἰωαννίνων, εἶδε προσεγγίζον τὸ οἰκτρὸν τέλος τῆς κατὰ τῆς Πύλης ἐπαναστάσεώς του, ἠθέλησε νὰ καταβάλῃ ἐσχάτην τινα προσταθίαν χάριν τῆς σωτηρίας του, χορηγῶν σύνταγμα εἰς τὸν λαόν του· ἀπέστειλε δὲ πρὸς ἐμὲ ἐπιστήθιον τινα φίλον του μετὰ γράμματος, ὅπερ, ἀφαιρουμένων τῶν ἐγκωμίων, εἶχε κατ' οὐσίαν ὡδὲ πῶς. « Ἐγὼ ὁ Ἀλῆ πασᾶς, περὶ πλείστον ποιούμενος τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ λαοῦ μου, » ἐβεβαιώθη ἐκ πείρας ὅτι τὸ ἄριστον τῆς εὐδαιμονίας ταύτης ἐγγύμων θὰ ἦτο ἡ ἐκδοσις » συντάγματος. Πειπεισμένος περὶ τῆς ἀληθείας » ταύτης, ἀγνοῶν ὅμως τί ἐστὶ σύνταγμα, ἵκε » τεύω τὸν πρίγκιπα Μετερνίχον νὰ εὐχεσθηθῆ » νὰ μοι ἀποστείλῃ ἐμπειρόν τινα κατασκευαστὴν » συντάγματος ». Πρὸς τὸν κομιστὴν τῆς ἐπιστολῆς, ἄξιστον ἄλθανόν ἐμπορον, ἐνεγείρισα ἀπάντησιν ἐν ἣ ἔλεγον τῷ Ἀλῆ πασᾶ, ὅτι οὐδένα εἶχον πρόχειρον κατασκευαστὴν συντάγματος· ἐπειδὴ ὅμως ὁ βεζύρης ἐπεδείξατο τῶσαυτην πρὸς ἐμὲ ἐμπιστοσύνην σπεύδω καὶ ἐγὼ, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἐμπιστοσύνης ταύτης, νὰ συμβουλευτώ αὐτῷ ὅτι τὸ ἄριστον σύνταγμα τῶν Ἀλβανῶν θὰ ἦτο ἡ ὑποταγὴ αὐτῶν εἰς τὴν Πύλην. Ὅτε ὁ κομιστῆς τοῦ γράμματός μου ἐπανῆλθεν εἰς Ἰωάννινα, οἱ Τούρκοι ἦσαν ἤδη κύριοι τῆς πόλεως, ἐπομένως ἡ ἐμὴ συμβουλή ἀπέβη πάντη περιττή ».

« Ἐπιπλοποιός τις ἐν Τεργέστῃ κατεσκευάσεν ἐσχάτως ἐπιπλα ἐνός κοιτῶνος, συγκεκμηνα ἐκ μίας κλίνης μετὰ σκιάδος, ἐνός διβανίου, ἐνός πλυντήριος, ἐνός καθρέπτου, ἐνός γραφείου, ἐνός ἀνακλίντρου, σιμπόδιων κτλ. Ἐντὸς ἡμισείας ὥρας τὰ ἐπιπλα ταῦτα κατατέμνονται εὐχερέστατα εἰς μυρία τεμάχια καὶ κατατίθενται ἐντὸς τῆς κλίνης, ἣτις πάλιν περικλείεται ἐντὸς ξυλίνης θήκης ἐχούσης μῆκος δύο μέτρων καὶ πλάτος ἐνός. Ἡ ἐφεύρεσις αὐτὴ δύναται νὰ καταστῇ χρησιμωτάτη εἰς τοὺς μεταβάλλοντας συχναῖς τόπον διαμονῆς ἢ ταξιδεύοντας εἰς μέρη, ἐνθα ἐλλείπουσιν αἱ ἀνέσεις τοῦ πεπολιτισμένου βίου.

« Ὁ λόρδος Παλμερστὼν προσεκλήθη ποτὲ εἰς τὴν μικρὰν κόμην Hampshire, ἵνα προεδρεύσῃ δημοτικῆς πανηγύρεως. Μαθὼν τοῦτο κερδοσκόπος στενογράφος καὶ συνεργάτης δύο ἐφημερίδων ἐσπευσεν ἐκεῖ καὶ ἔστη πλησίον τοῦ τόπου ἐνθα ἐμελλε νὰ καθίσῃ ὁ δεινὸς διπλωμάτης. Μετὰ

τὴν λήξιν τῆς τελευταίας διένειμεν ὁ Παλιμερστὸν τὰ βραβεῖα εἰς εἴκοσι κόρας καὶ ἀνέβη εἰς τὴν ἀμαξάν του ἵνα ἐπιστρέψῃ εἰς Λονδίνον. Ὁ στενωγράφος ὁμοίως ἀνοίξας τὴν θύραν τῆς ἀμαξῆς εἶπε: Μυλόρδε, δὲν ἐμπορεῖτε νὰ ἀναχωρήσητε.» — Διὰ τί; — Διότι ἐγὼ ἦλθον ἐπίτηδες ἐκ Λονδίνου ἵνα ἀκούσω καὶ δημοσιεύσω τὸν λόγον ὃν ἤλπισα ὅτι βεβαίως ἠθέλετε ἐκφωνήσει. Ἐπειδὴ δὲ τὴν φορὰν ταύτην ἐφάνητε ἰχθύος ἀφρονότερος, ἐγὼ αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν προσβεβλημένον κατὰ τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν ὑπόληψίν μου παρεκτός τῆς ζημίας ἦν πάσχουσι τὰ ὑλικά μου συμφέροντα. Ὁ μέγας διπλωμάτης μειδιάσας κατέβη ἀπὸ τῆς ἀμαξῆς καὶ ποιήσας νεύμα εἰς τὴν διαλυομένην ἡδὴ συνέλευσιν ἀπήγγειλεν ἐκ τῆς προηγουμένης μακροῦ λόγον περὶ τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν πλεονεκτημάτων τῶν γυναικῶν.

Ἐπιστήμων τις ἔλαβε τὴν ὑπομονὴν νὰ ποιῆσῃ μικροσκοπικὰς ἐρευνας ἐπὶ τῶν ὠδῶν τῶν ὄστρον καὶ εὔρεν ὅτι ἐν μόνον ὄστρον δύναται νὰ γεννήσῃ 1,200,000 νεογνά. Ἐν μὴ ἐκωλύετο πολυειδίᾳ ἢ ταχέϊα διάδοσις τῶν ζώων τούτων, ὅλος ὁ ὠκεανὸς μετὰ τινα ἔτη θὰ ἦτο λίαν στενὸς ὥστε νὰ τὰ χωρήσῃ. Βετὸς τῆς κατ' ἔτος ἐν Κωρώπῃ καταναλισκομένης ἀναρίθμου τῶν ὄστρον πληθῆος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἐν τῷ βᾶθει τῆς θαλάσσης, διακρίβουσι μυριάδες πειναλέων νηκτῶν τριφωμένων ἐκ τῶν ὄστρον καὶ διατηρούντων οὕτω τὴν ἰσορροπίαν τῶν κατοίκων τοῦ ὠκεανοῦ.

Κατὰ τὸ 1874 ἡ Ἑλβετία κατήργησε τὴν θανατικὴν ποινὴν. Ἐπειδὴ δὲ παρετηρήθη, ὅτι ἕκτοτε τὰ ἐγκλήματα διεδέχοντο ἀλλήλα πολὺ συχνότερον ἢ πρὶν, καὶ ἰδίως ἐν τοῖς ἀγροτικαῖς καντονίαις, πολλὰ τούτων εἰσῆγαγον ἐκ νέου τὴν θανατικὴν ποινὴν.

Ἐάν μὴ κανονισθῇ τὸ ἐν Ἀφρικῇ κυνήγιον τῶν ἀγρίων θηρίων, γράφει ἐφημερίς τις, ἐνδέχεται μετὰ τινα ἔτη νὰ ἐκλίπῃ παντελῶς ἡ γενεὰ τῶν λεόντων, τῶν ἐλεφάντων καὶ τῶν καμηλοπαρδάλων, ζώων λίαν βραδέως, ὡς γνωστὸν, πληθυσσομένων. Τῶν ζώων τούτων ὁ ὄλεθρος εἶνε μὲν πρόσφορος εἰς τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἀνθρωπότητος, ἐπιφέρει ὁμοίως ἄλλην ζημίαν οὐχὶ μικράν. Τὰ βοτανόδορα ζῶα ὑπὲρ τὸ μέτρον πολλαπλασιαζόμενα ἀποβαίνουν ἀληθῆς τῆς χώρας πληγὴ καὶ μάστιξ, διότι κατατρώγουσιν ὅλον τὸν σίτον καὶ τοὺς καρπούς.

Ἡ μεγίστη ὑπόγειος σήραγγα (tunnel) τοῦ κόσμου εἶνε ἡ ἐν τοῖς μεταλλείοις τῆς οὐγγρικῆς πόλεως Schemnitz ὑπάγουσα. Ἡ κατασκευὴ αὐτῆς ἤρξατο τῷ 1782, ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωσήφ τοῦ Β', οὗ τινος φέρεται τὸ ὄνομα, ἀπεπερατώθη δὲ τῷ 5 Σεπτεμβρίου τοῦ 1878. Τὸ ὅλον μῆκος τῆς ὑπογείου σήραγγος τοῦ Κενισίου ὄρους εἶνε 12,233 μέτρων, τὸ τοῦ ὄρους τοῦ ἀγρίου Γολθάδου 11,920 καὶ τῆς τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Β'

16,548 μέτρων. Ἡ ὅλη δαπάνη τῆς ὑπογείου σήραγγος τοῦ Ἰωσήφ Β' ἀνῆλθεν εἰς 4,599,000 φλωρίνια, ἧτοι 11,497,500 φράγκα. Πρὸς κατανόησιν τοῦ μήκους τῆς σήραγγος ταύτης σημειοῦμεν ὅτι, τοῦτο εἶνε ἀκριβῶς περὶ τοῦ διπλάσιον τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ διαστήματος. Ὡς γνωστὸν, τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς εἶνε 8 σταδίων, ἧτοι 8000 μέτρων.

Τῇ 30 ἀπριλίου ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας κατέβαλε τὸν θεμέλιον λίθον πρὸς ἀνέγειναι νέου πανεπιστημίου ἐν Οὐψάλα· ἀπήγγειλε δὲ τὰ ἐξῆς: «Σήμερον τὸ ἐν Οὐψάλα ἀνώτατον ἐκπαιδευτήριον τελεῖ ὑψηλὴν πανήγυριν, ἧς τὸν σκοπὸν αἰσίως ἐξαγγέλλει ἡ πρωτὰ τῆς συμπληρωθείσης πέμπτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτοῦ. Σήμερον καταβάλλεται ὁ θεμέλιος λίθος πρὸς ἀνέγειναι νέου ἀκαδημαϊκοῦ κτιρίου, δωρεὰς γενναίας τοῦ σουηδικοῦ λαοῦ. Ἐκ καρδίας εὐχομαι, ἵνα ἐντὸς αὐτοῦ ἀδιαλείπτως ἐπικρατῇ καὶ ἀκμάζῃ πίστις, ἀλλ' οὐχὶ ἀνευ γνώσεως· ἐπιστήμη, ἀλλ' οὐχὶ ἀνευ πίστεως· ἐμβριθῆς καὶ πολυμερὲς ἔρευνα, ἀλλὰ πάντοτε ὀρυμμένη ἐξ ἀγνοῦ ἔρωτος πρὸς τὴν σοφίαν· σὺν τούτοις δὲ πάντα τὰ γενναῖα ἔργα τῆς διανοίας! Ἐἴθε νὰ εἰσακουσθῶσιν αἱ εὐχαί μου! Τότε δὴ θὰ ἀναβλύσῃ ἐντεῦθεν πηγὴ ἀνεξάντλητος φωτὸς, δυνάμειος, εὐήμερας. Γένοιτο!»

Εἰς Ἀλεξανδρίαν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ ΟΦΕΛΙΜΟΙ

1.

Οἰκονομικὸν μέσον δι' οὗ δύναται τις νὰ καθιστᾷ ἀργυρόσειλλα σκευὴ ἐκ κρυστόφλ. θουάλλ, χαλκοῦ, λευκοῦ μετάλλου κλπ. καὶ νὰ καθαρῖξῃ καὶ διατηρῇ λάμποντα ἀργυρᾷ ἀντικείμενα.

Καθάρισον πρῶτον καλῶς ἕκαστον σκεῦος καὶ τρίψον αὐτὸ δι' ὑγροῦ πανίου, εἰς τὸ ὅπου ἂν θέτεις μίαν δραχμίδα (πρέζαν) ἐκ τῆς ἐπομένης κόμης, κατασκευασθῆσομένης ἐν φαρμακείῳ¹: [1 gramme de nitrate d'argent, 2 grammes de cyanure de potassium et 5 grammes de craie: 1 γραμμᾶριον νιτρικοῦ ἀργύρου, 2 γραμμᾶρια κυανοῦ καλίου καὶ 5 γραμμᾶρια κρητίδος]. Μετὰ ταῦτα καθάρισον αὐτὸ διὰ στεγνοῦ πανίου καὶ τρίψον αὐτὸ ἐκ νέου ὅπως λάβῃ τὴν δέουσαν λάμψιν.

[Brevet d'invention 145443: MM. Bonnot et Portel, 15 nov. 1876. Bulletin de la Société chimique de Paris.]

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ἐάν ποτε ἐπέλθῃ σοι κατὰ νοῦν, νιέ μου, (εἰλεγε πατὴρ περιφροντὶς πρὸς τὸν υἱὸν του) νὰ νυμφευθῆς χήραν, ἔκλεξον τοὐλάχιστον ἐκεῖνην ἧς ὁ ἀνὴρ κατεδικάσθη εἰς τὸν δι' ἀγγόνος θάνατον· τοῦτο μόνον τὸ ὄνειδος θὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ λησμονήσῃ τὸν πρῶτόν της ἀνδρα, καὶ νὰ μὴ ποιήσῃ προσβλητικὰς καὶ δυσχερεστοὺς παραβολὰς μεταξὺ σοῦ καὶ ἐκεῖνου.

1. Ἡ κόμης αὕτη πρέπει νὰ κατασκευάζηται ἐν φαρμακείῳ, διότι τὸ κυανοῦχον κάλιον εἶνε οὐσία θηλητηριώδης.